

„Lenyűgöző! Ha félve is, de egy szuszra végigolvastam!”

– Jack Olsen, a *The Misbegotten Son* szerzője

Elkapni a Jegest!

Egy hidegvérű gyilkos igaz története

ÉLES ESZŰ, KÖNYÖRTELEN ÉS HALÁLOS VOLT,
ÉS EGY LEGALÁBB ANNYIRA KEMÉNY ELLENFÉL
TUDTA CSAK ELKAPNI.

ANTHONY BRUNO

ANTHONY BRUNO

Elkapni a Jegest!

Egy hidegvérű gyilkos
igaz története

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

ELŐSZÓ

◦ ◦ ◦

Jim Thebaut-tól, a *The Iceman Tapes* producerétől és rendezőjétől

A Jeges történetével 1986-ban kerültem kapcsolatba, amikor először hallottam Richard Kuklinskiről, a tömeggyilkosról, aki állítása szerint rengeteg embert gyilkolt meg, miközben a külső szemlélő számára egy hétköznapiak tűnő kertvárosi családapa képét tartotta fenn, feleséggel és három gyerekkel. A rendőrség a „Jeges” gúnynevet ragasztotta rá, miután kiderült, hogy egyik áldozatát két évre lefagyasztotta, mert meg akarta tudni, hogy így meg tudja-e akadályozni a halál pontos időpontjának meghatározását. Az az ember tényleg nem egy hétköznapi gyilkos. A története nagyon kíváncsivá tett, habár akkoriban még fogalmam sem volt arról, hogy milyen nagy hatással lesz az életemre. Elképesztően hosszú és kacskaringós utat jártam be azóta.

Miközben az *A Deadly Business*en, a CBS Television számára készült drámán dolgoztam mint ügyvezető producer, egy barátom, aki a televízió tanácsadója volt, elmondta, hogy nemrégiben tartóztattak le egy veszélyes gyilkost New Jersey-ben, és szerinte ennek a férfinak a hihetetlen élettörténetéből nagyszerű filmet lehetne készíteni. Az *A Deadly Business* című film azt vizsgálta, hogy mi

köze volt a szervezett bűnözésnek a mérgező hulladékok törvénytelen lerakásához a Kertes államban.¹ Richard Kuklinskit, a gyilkost otthonában vették őrizetbe, egy csendes kertvárosi utcában. A tanácsadóm, aki az idő szerint New Jersey állam szervezett bűnözés elleni munkacsoportjának volt az igazgatója (később ő lett a helyettes államügyész), azt tanácsolta, hogy mielőtt a film elkészítésének ötletével megkeresném a vezető döntéshozókat, először Kuklinskinél próbálkozzak, és jelezte, hogy segít együttműködésre bírni a rendőrséget és az ügyészséget. Körülbelül két évvel később, 1988-ban, miután elítélték Kuklinskit, nekifogtam annak a küzdelmes feladatnak, hogy ennek az embernek a történetéből egy reményeim szerint jelentős és sikeres mozifilmet készítsék.

Az a lehetőség izgatott ebben a tervben, hogy felfedezhettem az emberi természet sötét oldalát. Kuklinski azt állította, hogy több mint száz embert ölt meg. Tudni akartam, hogyan alkothatott a világ egy ilyen szörnyeteget. Eleve így született, vagy ennyire rosszul nevelték? Nekiláttam hát, hogy megszerezsem azon emberek történeteinek a megjelentetési jogait, akik legjobban ismerték ezt a gyilkost: a feleségének, a gyerekeinek és annak a beépített szövetségi ügynöknek a történetét, aki közel került Kuklinskihez, és titokban hangfelvételeket készített vele, miközben Kuklinski az általa elkövetett gyilkosságokról beszélt. Néhány hónap egyezkedés után sikerült opciós jogokat szerezniem a kiadásra vonatkozólag. Nem sokkal ezután felhívott New Jersey Állam Bűnügyi Igazságszolgáltatási Hivatalának az igazgatója, aki a Kuklinski elleni ügyben ügyészként működött közre, és megkérdezte, volna-e kedvem interjút készíteni Kuklinskival a trentoni állami börtönben, ahol a férfi raboskodott. Természetesen kapva kaptam az alkalmon. Megállapodtunk abban is, hogy egy későbbi időpontban, kamera előtt is beszélgethetek a rabbal.

---

¹ New Jersey állam beceneve The Garden State, ami magyarul kb. kertés államot jelent.

A Jegessel két és fél óráig tartott az első beszélgetésem. Először megrökönyödtem a férfi méretei láttán. Első pillantásra lenyűgöző volt a termete – több mint 190 cm és 110 kg volt –, és azonnal megértettem, milyen félelmetes hatást kelthetett a megjelenésével. Az ügyvédek és a védencek találkozóira fenntartott szobában találkoztunk örök és szemtanúk nélkül. Kertelés nélkül, őszintén, nagyon szívélyesen és érthetően beszélt. Úgy éreztem, hogy az ő baljóslatú történetéből jó eséllyel lehetne lenyűgöző, de félelmetes és felejthetetlen dokumentumfilmet készíteni. Először azonban látnom kellett, mennyire hajlandó együttműködni, illetve, hogy filmkészítési szempontból rá lehet-e építeni egy egyórás műsort. Rá kellett jönnöm arra, hogyan kell közelítenem hozzá, ha érzelmi reakciót akarok kiváltani belőle a kamera előtt. Amikor a fiával való kapcsolatáról kérdeztem, mély szomorúság tükröződött az arcán, és könnyek szöktek a szemébe. Ekkor rájöttem, hogy ezzel a fajta kérdésfeltevéssel talán képes leszek megmutatni a gyilkos álarca mögött megbújó ember valódi lelkét.

Már másnap feldobtam az ötletet az HBO vezetőinek. Meggyőztem őket arról, hogy Kuklinski nem csupán egyszerű gengszter, vagy hétköznapi bajkeverő. Elmondtam nekik, hogy a felszín alatt rendkívül megrendítő és *fontos* történet lapul. Átérezték a szenvedélyemet, és megegyeztünk, hogy foglalkoznak a film tervével.

A Kuklinskivel lezajlott első találkozásom megalapozta a kamerák előtti későbbi interjút, amely összesen tizenhét órán át tartott. 1991-ben kora tavasszal jelentem meg a filmes stábbal a börtönben, és három napon keresztül összesen tizenöt órán át beszélgettem vele. A börtön rendelkezésünkre bocsátotta a kivégzőkamra melletti szobát, amelyet már tizenöt éve nem használtak. Az államügyi hivatal munkatársai ugyanakkor szintén felvételeket készítettek saját használatukra. Azt remélték, hogy Kuklinski információval szolgál majd néhány felderítetlen gyilkosságra vonatkozólag, amivel szintén őt gyanúsították. Minden forgatási nap végén összegyűltünk, leültünk a hivatal dolgozóival, és pizzázás és borozás

közben megbeszéltük, hogy mit kérdezzek másnap Kuklinskitől. A dolog nehézsége abban rejlett, hogy úgy kellett Kuklinskit kérdeznem, hogy érdemi információkat húzzak ki belőle, s ezenközben a válaszai és reakciói a kamera számára is elfogadhatóak maradjanak.

A kamera előtt Kuklinski ravaszul, de őszintén válaszolt. Nagyon sok gyilkosságról beszélt, egyeseket hosszan taglalt, gyakran viszont fukarkodott a részletekkel, főleg az olyanokkal, amelyek esetleg újabb vádemeléshez nyújthatnak volna alapot. Alighanem el akarta kerülni egy újabb bírósági tárgyalás hercehurcáját. Úgy láttam, élvezte a figyelmemet, és talán tartott attól, ha mindent elmondana, elveszíteném az érdeklődésemet iránta. Valójában az a tárgyilagos kifejezésmód, ahogyan az általa elkövetett bűncselekményeket előadta, rendkívül magával ragadó volt.

Néhány hónappal később visszamentem a stábommal és az HBO megbízottjával a börtönbe, és még kétórányi interjút rögzítettünk Kuklinskival, akkorra azonban valami megváltozott. A korábbiakhoz képest Kuklinski sokkal kevésbé volt együttműködő, és minden erőfeszítésünk hiábavalónak bizonyult.

Nekem a Jeges történetének megörökítésével kapcsolatban többféle elképzelésem is volt – először egy dokumentumfilm, később egy könyv, majd mozifilm –, és én ezekkel a tervekkel vágtam neki a feladatnak. Az első két lépés gyors egymásutánban meg is valósult. A *The Iceman Tapes: Conversations with a Killer* című filmet először 1992 tavaszán sugározták. A könyv *A Jeges: Egy hidegvérű gyilkos igaz története* Anthony Bruno bűnügyi szerző tollából származott, és kemény kötésben 1993-ban jelent meg. Mindkét mű nagy sikert aratott. A *The Iceman Tapes* az HBO egyik legjobbra értékelt dokumentumfilmje lett, jelölték a Cable Ace Award díjra is. A könyvet az évek során többször adták ki újra. A mű külföldön is megjelent, többek között az Egyesült Királyságban, Németországban és Japánban. Biztos voltam benne, hogy hamarosan megszületik a mozifilm is.

Sajnos azonban a Kuklinski-sztori mérgező természete megfertőzte magát a projektet is. A sikernek sikert kellett volna szülnie, ehelyett azonban mohóságot, sértett önérzetet, elégedetlenkedést és viszályt szított. A kapcsolataim, amiket oly nagy gonddal ápoltam, mind felbomlottak. Hirtelen nem láttak bennem mást, mint a „hollywoodi producort”, e címke minden negatív sztereotípiájával együtt, és a szándékaimat gyanakodva figyelték. Habár a projekttel kapcsolatos céljaim sosem változtak meg, és a szándékaim pontosan ugyanazok maradtak, amik akkor voltak, amikor hozzáálltam ehhez a munkához, a többiek negatív hozzáállása egyre több akadályt gördített az utamba, és ez meggátolt abban, hogy elkészítsem a filmet.

Számítanom kellett volna rá, hogy a szerzői jogok birtokosai (a rendőrök, akik Kuklinski után nyomoztak, majd letartóztatták; az ügyész, aki bíróság elé állította és Kuklinski családja) nem tudnak olyan szolidaritást vállalni velem, ami ahhoz kellett volna, hogy a film létrejöjjön. Gyanítom, a törvény emberei sem akarták, hogy túl sok közülük legyen egy tömeggyilkos családjához, és akik Kuklinskivel éltek egy fedél alatt, szintén megtanulták, hogy ne bízzanak senkiben. Sok időmbe és munkámba telt, amíg opciós jogokat szereztem az ő szerzői jogaikat illetően. A sok törvényes huzavona hatására azonban bizalmatlanok lettek, és hamarosan meg gondolták magukat. Ügyvédek és ügynököket béreltek fel, hogy megvédjék, ami az övék. Ironikus módon az Jeges-akciócsoport egyik tagját az én egyik volt barátnőm képviselte.

A szerzői jogok birtokosainak minden joguk megvolt az ügyvédi képviselőhöz, de ahogy mondani szokás, a sok baba között elveszett a gyerek. Hollywood „zsebei” messze nem olyan mélyek, ahogy azt az emberek képzelik, de a jogtulajdonosok ezt nem akarták megérteni, és egyikőjük sem akart kevesebbet kapni, mint amennyit a másik. Az a pletyka járta, hogy az HBO nagyon bőkezűen fizetett Kuklinskinek, mire a rendőrök érthető módon úgy érezték, hogy a bűnöző családja Kuklinski gáztetteiből profitál. Az

HBO lépései gyakorlatilag felborították a terveimet. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy biztosítsam az anyagi hátteret ahhoz, hogy a projekttel haladni tudjunk, de ahogy a korábbi megállapodások lassan érvényüket veszítették, és újabb megegyezésekre lett volna szükség, a szerzői jogok birtokosainak követelései egyre inkább elrugaszkodtak a valóságtól. Voltak, akik önálló útra léptek, és megpróbálták eladni a jogaikat más producereknek. De minden, a Jegessel kapcsolatos terv kudarcot vallott az enyémet is beleértve.

Nem sokkal ezután Mrs. Kuklinski bírósági keresetet nyújtott be, ami tovább gátolta az erőfeszítéseimet. Éveken keresztül húzódott a per, és csak 1996-ban zárult le. Nem tudtam kivenni a fejemből a gondolatot, hogy Richard Kuklinski kártékony hatása beárnyékolta a terveimet. Míg az HBO vezetői élvezettel lubickoltak Kuklinski démoni kisugárzásában, én a Jeges-akciócsoport sok tagjához és a családjához hasonlóan úgy éreztem, hogy megmérgezett bennünket a gyilkos hatása. Bármilyen bután hangzik is, bárki, aki kapcsolatba került Kuklinskivel, szinte törvényszerűen a befolyása alá került.

Sokévi kudarc után más irányú tervek kötötték le a figyelmem. Az érdeklődésem elfordult a sötét oldal felől, és a globális ivóvíz- és egészségügyi válsággal, valamint ezek nemzetközi biztonságra gyakorolt hatásával foglalkoztam, oktatófilmeket készítettem, és segítettem a törvényi szabályozás rendezésében. A szenvedélyemé vált ez a munka.

2012-ben tört meg az átok, amikor Kuklinski történetét végül mégiscsak filmre vitték. A film, a *The Iceman*, melyben Richard Kuklinski szerepét Michael Shannon játszotta, és Ariel Vroman rendezte, ezen a könyvön alapult, és azon a tizenhét órás interjún, amit én készítettem Kuklinskivel. Több mint húsz évig tartott, de végül megvalósult a tervem.

Az évek alatt elég sok helytelen információ látott napvilágot Richard Kuklinskivel kapcsolatban, melyek nagy része közvetlenül Kuklinskitől származott. A későbbi interjúk során, melyek két

további HBO-dokumentumfilm és egy újabb könyv alapjául szolgáltak, Kuklinski hihetetlen történeteket mesélt magáról, és annak a szörnyetegnek festette le magát, akit szerinte a világ látni akart benne. Lehetővé tették számára, hogy dicsőítse önmagát. De éppen eléggé szörnyeteg volt ő egyébként is, mindenféle különösebb körítés nélkül, és az, hogy igazából nem az a pokolbéli fajzat volt, aminek láttatni szeretne volna magát a nagyközönség előtt, csak még ijesztőbbé tette. A nevelés. Őt ilyené nevelték. Megfelelő, vagy inkább megfelelőképpen kedvezőtlen körülmények között bármelyikünkben lehetett volna pontosan ugyanolyan felnőtt, mint amilyené ő vált. Ez a legiszonyosabb az ő történetében.

Büszke vagyok a Jeges-projektben végzett munkámra, és arra, hogy ez hozzájárult ennek a könyvnek a megszületéséhez. Az volt a szándékunk, hogy megmutassuk, milyen szörnyű törést okoz egy gyermek életében a bántalmazás, hogy milyen poszttraumatikus stresszt okozhat a gyerekek fejlődésében, amely Kuklinski esetében különösen torz irányt vett. Reményeim szerint sikerül munkámmal átadnom azt az üzenetet, hogy az erőszak csak erőszakot szül.

Kérem, olvasson tovább, és legyen része Kuklinski lenyűgöző és rémisztő meséjének! Engedje, hogy magával ragadja azoknak a bátor embereknek a története, akik megállították őt. Lapozzon, és tudja meg az igazságot a Jegesről!

BEVEZETÉS

• • •

Emlékszem, amikor először pillantottam meg Richard Kuklinski arcát. Hétköznapi történt, valamikor 1992-ben. A nappalimban ültem a tv előtt, és egy kupac videokazetta tornyosult a dohányszóasztalon. Néhány nappal korábban felhívott az ügynököm, és elmondta, hogy lenne egy története a számomra, amit megírnék. Jim Thebaut producer dokumentumfilmet akart csinálni egy New Jersey-beli tömeggyilkosról, akit csak úgy hívtak, „a Jeges”. A producer azt akarta, hogy a tizenhét órányi interjúja szolgáljon a könyv alapjául. Kereste a megfelelő szerzőt, aki a Jeges történetét olyan olvasmányosan kelthetné életre, mintha regény lenne. Én addigra már jó néhány sikeres bűnügyi novellát tudhattam magaménak, és miután Észak-Jersey-ben születtem és nőttem fel, ismertem a Jeges vadászterületét.

Hogy teljesen őszinte legyek, nem láttam olyan nagy számnak ezt a projectet. Kuklinski azt állította, hogy több mint száz embert ölt meg, de én még csak nem is hallottam róla. Ez persze nem meglepő, hiszen akkor tárgyalták az ügyét, amikor két másik bűnüggyel voltak tele az újságok címlapjai: Robert Chambersnek (a „Preppy Murderer”²) és Margaret Kelly Michaelsnek a perével. Utóbbi tanárnő volt, akit azzal gyanúsítottak, hogy szexuálisan zaklatott

---

² Szabad fordításban: a kisiskolások gyilkosa.

harminchárom alsóst (el is ítélték érte, de fellebbezett, és a másodfokú bíróság felmentette). Korábban mások is megkerestek már, hogy írjak könyvet bűnözőkről, de tudtam, hogy ők, mint emberek, általában nem különösebben érdekesek. Elég ritkán olyan okosak és műveltek, mint a regények gyilkosai, például Hannibal Lecter.

Így hát megnyomtam a lejátszás gombot a videón. Épp csak bele akartam nézni, hogy annyi információm legyen, ami ahhoz elég, hogy udvariasan visszautasíthassam az ajánlatot, de bőven elmúlt éjfél, amikor még mindig az interjút néztem. Másnap reggel onnan folytattam, ahol előző nap abba hagytam, és addig néztem az interjút, amíg be nem fejeztem a teljes tizenhét órányi anyagot. A felvételeken nem szerepelt más, csak Kuklinski, a kamera teljes egészében rá fókuszált, Jim Thebaut a kamera látóterén kívülről tette fel neki a kérdéseit. Nem voltak bejátszások, sem a bűntény helyszínén készült fotók, sem családi fényképek, sem bármi más, csak Kuklinski, mégsem bírtam abba hagyni.

Volt ebben a férfiban valami, ami teljesen magával ragadott. Nem tűnt vadembernek vagy acsarkodó démonnak. Volt valami különös ellentmondás a megjelenése és a modora között. Hatalmas termetű, kopasz, hosszúkás, beesett arcú, teljesen ősz szakállú ember volt, kicsi szemekkel és gyanakvó tekintettel. Néha, mikor feltettek neki egy kérdést, hosszan hallgatott, beszívta a levegőt a fogai között, s csak várt, amitől feszült csend telepedett a szobára. Máskor viszont nyájas volt, megnyerő mosoly terült szét az arcán, és ilyenkor egyből világossá vált, hogyan tudott túljárni annyi ember eszén, meggyőzni őket arról, hogy milyen jól megy neki, és hogy bármit meg tud szerezni nekik jó áron, amikor valójában nem akart mást, mint a pénzüket, és amikor azt megszerezte, eltette őket láb alól.

Teljesen közömbösen mesélte el egyik gyilkosságot a másik után: maffiagyilkosságok, útszéli mézszárlások, a gyilkossági technikákkal való kísérletezések és halálos átverések. Nagyon filozofikusan közelítette meg a gyilkosságot magát, s jobban értette az emberi mohóságot, mint bármelyik pszichiáter, és kifinomultan és csábítóan

használta ki arra, hogy magához édesgesse az áldozatait olyan üzletek reményével, amelyek túl jók voltak ahhoz, hogy igazak legyenek. Az áldozatai pénzt hoztak, ő pedig fegyvert, vagy némely esetben egy kis flakon ciánsprayt.

Amint végignéztem a szalagokat, felhívtam az ügynökömet. Azonnal ráharaptam a dologra. Meg akartam írni ezt a könyvet.

Sajnos Kuklinskit nem izgatta annyira a dolog, mint engem, és hiába forgatta le Thebaut-val az interjút, velem nem volt hajlandó beszélni. Ehelyett leveleket küldött nekem. Rengeteg levelet, melyek közül egyik-másik különösen hosszú volt. Kaptam tőle kézzel írott beszámolókat különböző gyilkosságokról, de küldött újságcikkeket is, amelyekre öntapadó cédulákat ragasztott. Nehezen megfejthető üzeneteket használt, egy helyet, egy étterem nevét, egy fegyver kaliberét, „pukk-pukk-pukk, kipukkannak, mint a lufik”.

Névlistákat is adott, melyeken több halott maffiózó neve is szerepelt. Néhányuk olyasvalaki volt, akikkel Roy DeMeo, a Gambinók³ embere révén találkozhatott, a többiek kiléte rejtély maradt. Vajon csak dicsekedett, arra utalt, hogy megölte őket?

Ritkán vállalt közvetlen felelősséget bármelyik általa leírt gyilkosságért. A történetei többnyire úgy kezdődtek, hogy „Ismertem egy fickót...”, de egyértelmű volt, hogy az a fickó ő maga.

Néhány állítását nehezen hittem el. Egyszer például azt állította, hogy tagja volt annak a bérgyilkoscsapatnak, amely megölte a Gambino család egyik főnökét, Paul Castellánót Manhattan belvárosában, 1985-ben. Elég valószínűtlen, hogy egy ilyen fontos kivégzést olyasvalakire bízta volna, aki nem volt a maffia született tagja. Ahogy minden egyéb állítása esetén is, ha az igazságügyi szervek nem tudták alátámasztani semmivel a történeteit, akkor azokat nem írtam meg a könyvben.

---

³ A Gambino család az egyik legfontosabb maffiacsalád, amely a New York-i szervezett bűnözést uralja.

Egyszer az egyik levelében nagy részletességgel írta le egy „nagy-pofájú detroiti fickó” meggyilkolását, s egyértelmű volt számomra, hogy a Teamsters egyik vezetője, Jimmy Hoffa⁴ meggyilkolását vállalta fel éppen.

Amikor először olvastam a beszámolóját, azt hittem, az újságírók Szent Gráljára bukkantam, de aztán beszéltem a nyomozókkal, akik nagyon jól ismerték a Hoffa-ügyet, és rájöttem, hogy a Kuklinski által leírtak nem felelnek meg a valóságnak. Eltűnődtem, vajon miért érezte, hogy ki kell színeznie a róla alkotott képet. Nem voltak elegek azok a bűntények, amiket valóban elkövetett?

Habár nagyon sok története bűzlött, a levelei ezzel együtt felbecsülhetetlen értékűek voltak... és őrjítők is egyben. Egyre csak jöttek – összesen harmincat küldött –, de találkozni továbbra sem akart velem. Már egy éve dolgoztam a könyvön, és elkészítettem az első vázlatot, amikor a feleségén keresztül üzent, hogy hajlandó részt venni egy interjún. 1992. január 16-án öt és fél órát töltöttem el vele. Összezártak bennünket a trentoni állami börtön „ügyvédi szobájába”. Nem volt köztünk sem korlát, sem örök közel s távol. Mielőtt beengedtek, a börtönőrök aláírtattak velem egy papírt, amelyben elismertem, hogy nem hivatalos ügyben járok a börtönben, és ha Kuklinski foglyul ejt, nem tesznek semmilyen különleges lépést az érdekemben, hogy megmentsenek. Magamra maradtam.

Amikor végre szemtől szembe találkoztunk, nagyon kedélyes volt velem, még egy viccet is elengedett, hogy megtörje a jeget ketőnk között. Ahogy azonban kezét ráztunk, nagyon is világosan belém villant, hogy a kéz, amit fogok, lehet, hogy száz ember haláláért felelős. Miután beléptünk a szobába, Kuklinski azonnal leült az asztalhoz, háttal az ajtónak. Később rájöttem, hogy szándékosan

---

⁴ Jimmy Hoffa az International Brotherhood of Teamsters nevű szakszervezet vezetője volt. Kapcsolatba került a maffiával, és 1975-ben tisztázatlan körülmények között eltűnt, ami annak idején nagy port vert fel.

csinálta. Látni akarta, hogy hányszor pillantok az ajtón lévő kis ablakra, az örök felé. Gyanítom, fel akarta mérni, mennyire félek tőle.

Az első két órában kevés értékelhető dolgot mondott. Napszemüveget viselt, és folyamatosan hátrította a kérdéseimet. Végül jeleztem, hogy így nem megyünk semmire, és elkezdtem összepakolni meg elraktam a magnót. Ekkor kezdett beszélni. Talán kirázta a hideg a hangfelvevőtől. Végül is egyszer már megjárta Dominick Polifrone különleges ügynök rejtett mikrofonjával. De ahogy beszélt, gyorsan jegyzeteltem egy füzetbe, és minél több mindent mondott, annál gyorsabban írtam. Az volt az érzésem, nagy örömet leltem abban, hogy volt egy kis hatalma fölöttem.

Magammal vittem azokat a leveleket és kivágott újságcikkeket, amelyeket Kuklinski küldött, mert szerettem volna pár dolgot tisztázni vele. Nagyon sok gyilkosságról beszélt, olyanokról is, amelyeket nem említett a leveleiben, de nekem feltűnt, hogy némely leírása gyors volt és felületes. Amikor további részleteket akartam hallani tőle, csak megvonta a vállát, és hallgatott.

Más gyilkosságokkal kapcsolatban azonban kimerítően részletes volt. Amikor elmondta, hogyan ölt meg egy bizonyos Paul Hoffman nevű gyógyszerészt, minden részletet leírt. Azt gyanítom, hogy merő rosszindulatból mesélte el a legrészletesebben ezt a gyilkosságot az összes közül. Tudta, hogy a rendőrség meg akarja találni Hoffman holttestét, mert az özvegye mindenféleképpen rendes temetést akart adni a férjének. Minden apró kis részletet elmondott a gyilkosságról, kivéve azt, hogy hol van a holttest. Annyit mondott, hogy nem tudja.

Némelyik leírása annyira életszerű volt, hogy ösztönösen elhittem, ő követte el a bűncselekményt. És persze, minél vázlatosabbá vált a leírása, annál jobban kételkedtem. Voltak történetei, amelyek tüzetes vizsgálat után is megállták a helyüket, mások viszont továbbra is rejtélyek maradtak... vagy kitalációk.

Egy délután, hónapokkal a börtönbéli látogatásom után, Kuklinski felhívott otthon. Kérdezte, hogy haladok a könyvvel, és

felajánlotta, ha szükségem volna még néhány gyilkosságra, hogy „feldobjuk” vele a sztorit, akkor ki tud segíteni.

Erre én csak megráztam a fejem.

– Richard – feleltem –, valahogy az az érzésem, hogy ha elég sokáig hallgatom magát, egyszer még a Lincoln elnök elleni merényletet is bevallja.

– Hát igen, valószínűleg igaza van – nevetett Kuklinski.

A hazugságai és kitalációi ellenére Kuklinski tényleg valódi gyilkos volt. Minden kétséget kizáróan ő volt az egyik legtermékenyebb és legmegtévesztőbb gyilkos, akivel az Egyesült Államok igazságszolgáltatásának dolga volt valaha. Egyedülálló a története, és az én célom e könyv megírásával az, hogy úgy tárjam őt az olvasók elé, hogy mindenféle felhajtás vagy túlzás nélkül láthassák. Ennek az embernek éppen elég szörnyű élete volt mindenféle körítés nélkül is.

Szerencsém volt, hogy találkozhattam sok olyan, az igazságszolgáltatásban dolgozó emberrel, akik bőkezűen megosztották velem az idejüket, valamint a Kuklinskivel kapcsolatos tapasztalataikat. Néhányuk jó barátom lett, és hálás vagyok, hogy ismerhetem ezeket a bátor szakembereket, akik megállították Kuklinskit, és ezáltal minden bizonnyal megmentették azoknak az embereknek az életét, akik még az áldozataivá váltak volna.

A Jeges: Egy hidegvérű gyilkos igaz története egy félresikerült élet krónikája. Annak a sejtnek a története, mely ugyan csak egy a millióból, de ha elrásokodik, megnő, és gyilkol. Kuklinski felesége egyszer azt kérdezte, hogy „annyian nőnek fel szegény családban, zaklatásnak kitéve, mégis miért kapta Richard a »jogot« arra, hogy gyilkossá váljon?” Erre nincsen jó válasz. Kuklinski minden bizonnyal élvezte a gyilkolást, de ebben nem volt semmilyen pszichoszexuális kényszer. A szó szoros értelmében ő nem is igazi sorozatgyilkos. De mégis, vajon kordában tudta volna tartani halálos vágyait? Vagy ez olyasvalami volt számára, amit azért tett, mert, ahogy ő fogalmazott: „rájöttem, hogy a gyilkosság segít megoldani a problémáimat”.

A Jeges a börtönben halt meg 2006-ban, hetvenéves korában. Finoman szólva is összetett személyiség volt: gyerek, aki zaklatás áldozatává vált, erőszakos férj, odaadó apa, szélhámós, gyilkos. Ami most következik, az ennek az embernek az élettörténete.

Anthony Bruno
2012. február

1. FEJEZET

• • •

1949. Jersey City, New Jersey

A fiú az árnyékban állt, hátát a téglafalnak vetve az éjszaka hangjait figyelte. A Tizenhatodik utca háztömbjei fölötti eget betöltötte a hobokeni⁵ dízelmotoros vonatok távoli kattogása. A Hudsonön elhaladó vontatóhajók dudáltak, ahogy a szeméttel teli uszályokat tolták lefelé a folyón a tenger felé. A téglafal másik oldalán morogva zúgó szeméttégető remegése a fiú hátában vibrált. Úgy tűnt, mintha itt állandóan égetnék a szemetet. Felnézett a szeméttégetőből előgomolygó füstön tompa fénnel átvilágító csillogokra. A tizennégy éves Richard Kuklinski számára az egész élet *csupa* szemét volt, és már elege volt belőle.

A meleg téglák felmelegítették a hátát, miközben a hűvös levegőben köddé oszlott a lélegzete. Egy ruhásszekrényből kivett ruhaakasztó rudat szorított az oldalához. A tenyere izzadt, a szemei belefúródtak az éjszakába, ahogy azoknak a lépéseknek a zaját és azt a hangot kereste – Johnny hangját.

Felpillantott a háztömbre, a kivilágított ablakokra. Az ő lakásuk is ott volt valahol. Nem tudta megmondani melyik az ablaka, de ez nem is igazán számított. Mindegyik lakás ugyanolyan volt

---

⁵ New Jersey-i város.

és ugyanúgy büzlött. A nehéz farúd a folyosón lévő beépített szekrényből származott, az egyetlen ilyen szekrényből a lakásban. Hülyeségnek tartotta, hogy volt egyáltalán szekrényük, hiszen alig volt ruhájuk, amit berakhattak volna azon kívül, amit hordtak. Szinte nem is volt más ruhája se neki, se az öccsének, se a húgának, mint amit mindennap viseltek. Amikor elnyűtték valamelyik ruhájukat, és az anyjuk megengedhette magának, elmentek a belvárosba, és kicseréltették. Otthon aztán abban feszített, néha még a címkét is rajtahagyta. Érezte, hogy a ruhája kinyúlt, és szégyellte, hogy ilyenekben kell járnia. A környékbeli srácok folyton ugratták, de a legbántóbb megjegyzéseket mindig Johnny tette. „Richie, a rongyos fiú”, „hobó Richie”, „a vézna Polák”.

Az anyja soha nem figyelt rá. Mindig nagy ruhákat vett neki, azaz, hogy ne nője ki őket túl gyorsan, de Kuklinski vékony gyerek volt, és soha nem nőtt bele a ruháiba. Úgy libegtek körülötte, mint-ha valami... hobó lett volna.

Miért ne lehetnék akkor tényleg egy hobó?, gondolta. Az idejét azzal töltötte, hogy az utcákat járta egymagában. Nem csapódott bandákhoz, mint a többi gyerek. Nem jött ki jól más gyerekekkel. Jobban kedvelte a saját társaságát, szívesen mászkált, és mindent megfigyelt, ami a szeme elé került. Nézte, hogyan rúgnak be a tengerészek és szedik fel a kurvákat Hobokenben. Nézte a fáradt gyári munkásokat, hogyan vonszolják magukat ki és be a Maxwell House cég kapuján, csak hogy összekaparjanak pár dollárt. Nézte a Journal Square-en a boltosokkal vitatkozó embereket, akik majd' eszüket veszítették, hogy megtakarítsanak néhány pennyt egy font krumplin.

Szemét volt az egész. Az emberek szinte bediliznek, csak hogy magukénak tudhassanak valamit, pedig minden csak szemét volt. Hát nem látnak a szemüktől?

Egyszer a Henderson Streeten bandukolt, amikor észrevett egy teherautót, ami a Manischewitz-gyár előtt parkolt. A jármű hátulját nyitva hagyták, és teli volt pakolva fadobozokkal. Ahogy közelebb ért, látta, hogy palackok vannak a fadobozokban, borospalackok.

A dobozokra valami írást nyomtattak, azt a fajta zsidó írást, amit annak a Newark Avenue-i mézárszéknek az ablakában látott. Egyetlen szó volt angolul: kóser. Richie nem tudta, mit jelent, de azt hallotta, hogy a zsidók a vallási szertartásaik során nagyon sok bort fogyasztanak, és sok pénzüik van. Valószínűleg nem ittak olcsó lötytyöket, mert nem szorultak rá, így hát, gondolta, biztos ér valamit ez a bor is.

Megkerülte a kamiont, és a jármű elejéhez ment. A kabin üres volt, és senkit nem látott a környéken. A szívverése felgyorsult. A bor csak arra várt, hogy valaki elvigye. Ha sokáig vár, a sofőr visszajön, és akkor már túl késő lesz. Alaposan körülnézett, ahogy visszament a teherautó hátuljához. Megvárta, amíg elment néhány autó, aztán a Manischewitz-gyár rakodórampái felé pillantott. Ott sem látott senkit.

Hirtelen nem hallott mást, csak a saját szívverését. Felnyúlt, hogy levegyen egy dobozt a rakat tetejéről, de nehéz volt, nehezebb, mint amire számított. A keze már a dobozon volt, és az egész rakás billegni kezdett, ő meg félt fellépni a platóra, hogy levegye a dobozt. Ha valaki észreveszi, amíg a *teherautóban* van, úgy *tünne*, mint aki éppen lop. De ő akarta azt a bort. Soha még csak nem is kóstolt bort, de tudta, hogy meg akarja szerezni, mert biztos értékes.

Richie gyöngyöző homlokkal fellépett a platóra, felhúzta magát, éppen csak annyira, hogy leszedje a legfelső dobozt anélkül, hogy leborítaná az egész oszlopot, majd visszaugrott a járdára. A doboz nehéz volt, nagyon nehéz, de már nála volt, és ott állt vele a padkán, bűnösen, mint egy gyilkos. A vállára emelte, és futásnak eredt vele fájó háttal, s miközben a szíve majd kiugrott a helyéről, a belvárosi Paramount mozira gondolt, és azokra a cowboyos filmekre, amiket szombat délutánonként látott, és amikben a jófiúk mindig arról beszéltek, hogy tetten akarják érni a rosszfúkat. Ő is egy lett közülük. Rosszfú lopott borral.

Egészen hazáig futott, egyenesen a szemétegetőkhöz ment, és becsapta maga mögött a nehéz fémajtót. A kazánajtón lévő tenyérnyi lyukon ragyogó tűz világította meg a sötét szobát. Richie leült a

dobozra, és becsukta az ajtót. A tüzet bámulva eszébe jutott mind-az a baromság, amit az apácák hordtak össze az iskolában arról, hogyan égnek el a bűnösök a pokol tüzén. Ő nem hitte egyetlen szavukat sem. Ez is csak arra volt jó, hogy megijesszék, és rávegyék, hogy álljon be ő is a sorba. Kivett egy palackot a dobozból, és megvizsgálta. A bor olyan sötét volt, hogy még a kazánból kiáradó fény sem tudott áthatolni rajta. Elővette a zsebkését, amit mindig magánál tartott és próbált rájönni, hogyan tudná kiszedni a parafa dugót az üvegből. A szíve még mindig hevesen vert és az arca ki-vörösödött a kazán hőjétől. Késsel próbálta kifeszegetni az üvegből a dugót, sikerült is darabokra vágni, majd kibányászta az egyik felét, a többit pedig az üvegbe nyomta. A keze még mindig remegett, amikor az üveget a szájához emelte. Nem olyan volt az íze, mint amire számított. Telt volt, és édes, de nem jó értelemben édes. Nyilván ez volt az az íz, amire a jó módú Mickey bácsikája gondolt, amikor azt mondta, hogy valaminek „szokatlan íze” van. Valójában ez azt jelentette, hogy tényleg ér valamit a cucc, még ha nem is tűnt úgy. Richie kiköpte a dugódarabkákat, és újra meghúzta az üveget. Nem tudta volna megmondani, hogy ízlik neki, vagy sem. Biztos idő kell, amíg megkedveli ezt a szokatlan ízt, gondolta magában. Annyit ivott, amennyit csak bírt, majd a többit elrejtette némi régi újságpapír alá a kazánház sarkában.

Aznap éjjel rosszul lett, és bíborszínűt hányt. Nem rúgott be, legalábbis úgy emlékszik, hogy nem. Egyszerűen beteg volt – betegre *aggódta* magát, hogy a rendőrség megjelenik az ajtóban, és elviszik. Aggódott amiatt is, hogy megtudják, ő vitte el a bort.

Gyenge volt a gyomra egy hétig, de az anyjának egy szót sem szólt, és félt kimenni a városba, félt, hogy a rendőrség elkapja az utcán, ha meglátják. De nem történt semmi. Két hétbe telt, mire meggyőzte magát, hogy megúsza a dolgot, és a bor most már tényleg az övé.

Azonban amikor visszament a kazánházba, hogy ránézzen a zsákmányra, a doboz eltűnt. Valaki megtalálta, és elvitte a borát. Úgy gondolta, biztosan Johnny szúrta ki már megint vele.

Vonat zakatolt a távolban. Éppen a Newark Avenue fölötti beton felüljárón haladt át: vagy közeledett Hobokenhez, vagy éppen távolodott attól. Richie apja a vasútnál dolgozott, ha jól emlékezett, fékezőként, de nem volt biztos benne. Akkor látta utoljára az apját, amikor három éve megszületett a kishúga. Az örege még Richie kisgyerekkorában lelépett, de derült égből villámcsapásként időről időre felbukkant, mint egy tengerész a rég nem látott kikötőben. Nem volt benne köszönet, amikor hazajött. Nagyon rossz természete volt, és szerette ellátni a legidősebb fia baját, csupán a verés örömeért. Ilyenkor berontott a gyerekek szobájába részegen, italtól bűzösen, valami miatt kiabálva, dühöngve, és már húzta is ki az övet a nadrágjából. Amikor az anyja is otthon volt, akkor nem volt olyan rossz, mert ő mindig próbálta megállítani az apját, ő maga is üvöltve, és olyankor nem tartott sokáig a verés. Richie úgy gondolta, hogy az ő apja is csak úgy „működik”, mint bárki más, azt akarja, hogy odafigyeljenek rá. Úgy fogta fel, hogy ezért történt, hogy amikor az anyja elment dolgozni, az apja kihúzta az övet a nadrágjából, és tette a legrosszabbat – amihez a legjobban értett. Richie pedig semmit nem tehetett vagy mondhatott, amitől az apja meggondolhatta volna magát, hiszen ő nem akart mást, csak egy kis figyelmet. Így hát Richie tűrte a verést, és próbált közben valami másra gondolni.

Persze az anyja is megverte néha a seprűnyéllel, de neki sosem volt annyi ereje a veréshez, ami így feleannyira sem fájt, mint az öv. Olyan sokat dolgozott az Armour húsfeldolgozóban, hogy alig maradt ideje arra, hogy verje a gyerekeit. Viszont más módon ő is el tudta érni, hogy a gyerekek rosszul érezzék magukat. Sokkal jobb módszere volt. Szavakkal és a viselkedésével, olyan megjegyzésekkel, amik szúrtak, és az elevenébe vágtak, és amiktől egy darab szarnak érezte magát, meg hogy az anyja életében minden csalódásnak ő az oka, és, hogy neki kellene mindent helyrehozni. De bármit is tett, csak még nyomorultabbul érezte magát. Az anyja néha sokkal rosszabb tudott lenni, mint az apja.

Ugyanakkor elviselni ezt a sok szart a szülőktől, az egy dolog; viszont elviselni ugyanezt egy másik gyerektől, az egészen más. A szüleivel nem tud mit kezdeni az ember, de ha valaki más miatt rossz neki, akkor az ellen tenni *kell* valamit, ahogyan a cowboyok teszik a filmekben. És most, a füstös éjszakai égbolt alatt a hátát a meleg téglafalnak vetve, a szekrényből kivett rúddal a kezében készen állt, hogy tegyen valamit magáért. Készen állt háborúba menni.

Johnny nem egyszerűen csak gúnyolódott Richie-vel. Az a kötekedő szívesen meg is verte. Egy szinttel lejjebb lakott, mint Richie, és megvolt a saját bandája, hat másik gyerek, akik szintén a Tizenhatodik utcai tömbben laktak. Johnny mindig belekötött Richie-be, amikor a bandája is látta, ettől tűnt erősnek, ettől volt ő a vezér. Kezdetben Richie nem hagyta magát, de amikor kezét emelt Johnnyra, a többi gyerek mindig rárontott, és ütötte-verte, mert egyik sem akart elmaradni a másiktól. Miután felrepedt a szája, és egy hónapon keresztül fájt az oldala, Richie megtanulta, hogy jobb, ha elviseli a verést és túlesik rajta, ugyanúgy, ahogy az apja verését is elviselte. Csak hogy Johnnytól ugyanezt rendkívül nehezen tűrte. A fiú hihetetlen pökhendisége nagyon bántotta, és a megaláztatás, hogy hallania kellett, ahogy a bandája is rajta nevet, folyamatosan marta belülről.

Ha csak Johnnyra és a hülye bandájára gondolt, Richie megremegett a felgyülemlett gyűlöletből. A várakozástól idegesen az aszfaltnak ütögette a botja végét. Nem. Most már tényleg elég volt. Nem tűr tovább.

Lépések zaját hallotta a sötét udvarban, mire Richie szíve majdnem megállt. Valaki éppen felé tartott. Richie megragadta a botot, és a feje fölé emelte. A karjai remegtek. A lábai ólomnehézékké váltak.

A lépések egyre közeledtek.

Richie azt kívánta, bárcsak legyőzhetné a remegését, bár elszaladhatna. De nem akart többé elmenekülni. Többé már nem. Meg akarta leckéztetni Johnnyt, megmutatni neki, hogy többé nem szórakozhat Richard Kuklinskivel. Csak azt akarta, hogy szálljon

le róla Johnny, és hagyja őt végre békén. Azt szerette volna, hogy hagyják végre békén.

Karnyújtásnyi távolságról hallatszottak a lépések, amikor megjelent előtte egy arc a ködben.

– Richie, te vagy az?

A fiú leejtette maga mellé a botot, és eltakarta a lábával, amikor meglátta, ki az. Mr. Butterfield volt, aki ugyanazon a folyosón lakott, ahol ő. A férfi egy üveg Rheingoldot tartott a kezében, és Richie látta, hogy nem az az első söre aznap este. Mr. Butterfield iszákos volt, és ő is verte a gyerekeit.

– Anyád tudja, hogy itt vagy kint ilyen későn?

Richie megrándította a vállát.

– Úgysem érdekli.

Anyja elaludt rádióhallgatás közben, ahogy minden este szokott.

– Jobb, ha bemész, későre jár.

Butterfield meghúzta az üveget, és elment.

Richie a körmeit rágva nézett a távolodó férfi után. Ez a szemétláda le se szarta a saját gyerekeit, most meg úgy tesz, mintha valaki más gyereke annyira érdekelné. Hallgassák csak! „Későre jár.” Istenverte képmutató.

Richie azért eltűnődött, vajon mennyire lehet késő. Nem volt saját órája, legalábbis olyan, ami működött volna. Hirtelen eszébe jutott a konfirmálás napja három évvel ezelőttről, és a megaláztatás tüze újra elöntötte a testét. Megvakult a dühtől, ha csak rágondolt.

Johnny új kék öltönyt viselt, fehér inget, ezüstszínű nyakkendőt és liliumfehér szatén karszalagot a bicepszén. Inkább tűnt fiatal gengszternek, mint olyan gyerekeknek, aki éppen a konfirmálására igyekszik. Biztosan lopta azokat az átkozott ruhákat, mert ő is csak olyan szegény volt, mint bárki más a környéken. De mégis ott állt aznap, pimaszabbul, mint valaha, s peckesen lépdelt lefelé a templom lépcsőjén a szertartás után, mint egy Krisztus seregébe frissen besorozott katonára. Megint csak az apácák baromságai és álszent szövegei. Ugyan miért akarna Isten egy ekkora seggfejet a saját seregébe? Egyáltalán

miért engednek egy ilyen alakot, mint Johnny, konfirmálni? Miért? Csak mert felhúzott egy csinos öltönyt? Csomó istenverte képmutató mind, egytől egyig.

Richardnak is aznap volt a konfirmálása, de rajta ugyanazok a rongyos ruhák voltak, mint bármelyik nap: a barna nadrágja, a kinyúlt, csíkos pulóvere és a kék gyapjúkabátja. Már április volt, de neki még mindig a télikabátját kellett hordania, mert csak az volt neki, és mert az anyja ragaszkodott hozzá. Eszébe jutott, milyen nehezen húzta fel a karszalagot a kabátja ujjára, és hogy mennyire remélte, a szalag nem fog elszakadni, és hogy szeretne volna, ha az anyja felvarrta volna neki. Az anyja azonban aznap dolgozott, vásárnaponként ugyanis másfélszeres pénzt kapott. Az öccsére és a húgára az egyik szomszéd vigyázott.

Richie egyedül ment aznap a templomba, és tette, amit az apácák mondtak neki. Letérdelt az oltárnál a többiekkel, s a pap latinul mormogva végighaladt előttük miközben ujját a szent olajba mártotta, és bekente vele a homlokukat, az alázat fuvalatával érintve minden egyes gyerek arcát, mielőtt továbblépett a következőhöz. Richard csak sodródott az eseményekkel, mintha ott sem lett volna, üresnek érezte magát, és amikor vége lett a szertartásnak, és a többi gyerek a rá várakozó családjához sietett, ő egyszerűen elindult haza, azzal a szándékkal, hogy csinál egy szendvicset magának ebédre, ha talál valamit a hűtőben.

De amikor lement a lépcsőn, észrevette Johnnyt a családjával. Teljesen odavoltak tőle. Johnny mosolygott, és magasba emelte a csuklóját, hogy mindenki láthassa. Richie hallotta, ahogy Johnny anyja kacagva mondta: „Köszönd meg Mario bácsikádnak, Johnny! Köszönd meg szépen!” Johnny új órát kapott. Aranyóra volt, arany-szíjjal. Johnny mindig azzal kérkedett, hogy gazdag nagybácsija van, aki különböző dolgokat vesz neki. Richie egészen addig nem hitte el az egészet, amíg meg nem látta azt az órát a csuklóján. Az ő anyja még arra sem vette a fáradságot, hogy elmondja Mickey bácsikájának, hogy konfirmációra készül.

Miközben átverekedte magát a tömegben, látta a többi gyereket is, hogy felemelik a csuklóikat, mutogatják az új óráikat. Még a lányok is kaptak órát, apró órákat, olyan kicsiket, hogy alig lehetett leolvasni róluk az időt. Mindenki kapott új órát, kivéve őt.

Másnap iskola után elment a sarki édességeshez azzal a szándékkal, hogy vesz magának valamit a konfirmálás alkalmából. Látta, hogy árulnak karórákat, kartonlemezre tűzve lógtak a pénztárgép felett. Majdnem egydollárnyi aprópénze volt. Az órák darabja hetvenkilenc centbe került, és a szíve hevesen vert, ahogy kiszámolta az értéket a pénztárosnak. A férfi levette a kartonpapírt, és Richard kiválaszthatta az órát, amit kinézett magának, habár mindegyik óra ugyanolyan volt. Kiválasztott egyet, a férfi pedig felhúzta neki, beállította az időt, és így szólt:

– Sok szerencsét, kölyök!

Richie felcsatolta az órát a csuklójára, és megcsodálta.

Másnap reggel, amikor Richie felkelt, észrevette, hogy megállt az óra. Próbálta újra felhúzni, de a kis alkatrész a kezében maradt. Visszament reklamálni az édességeshez, de a férfi nem volt hajlandó visszavenni az órát.

Richie így is hordta az órát, csak hogy ne ő legyen az egyetlen, akinek nincs órája, de már előre rettegett attól a pillanattól, amikor Johnny észreveszi, hogy az övé nem mutatja pontosan az időt, és a felhúzó alkatrésze is hiányzik, ráadásul az olcsó óraszíj berepedezett, és barna foltokat hagyott a bőrén. Szinte hallotta, mit és hogyan mondana Johnny, és hogy a végén egy újabb verést kapna, ha a bandája is vele lenne. Richie szíve a torkában dobogott, fogait a gondolatra félelem és düh szorította össze.

Johnny és a bandája évek óta zaklatta őt, de ennek most vége lesz. Megmutatja nekik, hogy vele nem lehet szórakozni. Többé már nem.

Richie meredten nézte az udvar túlsó végén a sötét árnyakat, nézte az épület sarkát, azt a sarkot, ahol Johnny fel fog bukkanni. Mostanában Johnny minden este megjelent itt, és felkiabált a

haverjainak, hogy lerángassa őket cigizni, röhögcsélni és a lányoknak bekiabálni, mocskos dolgokat beszélni róluk. Néha hozzá is felordibált Johnny:

– Hé, Polák! Alszol ott fönt? Vagy csak úgy csinálsz? Hogy az anyád ne tudja meg, hogy éppen recskázol, mi?

Minden éjszaka ez ment, de ennek most véget vet.

Hirtelen észlelt valamit az árnyékban, s hunyorított, hogy jobban lásson. Ragyogó, narancssárga gombostűfej került meg az épület sarkát, és felé tartott. Egy égő cigaretta volt. Richie a falhoz húzódott, keze szorosan rátapadt a szekrényből kivett rúdra, amit a lábához szorított. A szemei tágra nyíltak, a lélegzetét visszafojtotta. Pulzusa az egekbe szökött. Nem érzett késztetést arra, hogy elfusson. Túl akart lenni az egészen. Meg akarta mutatni Johnnynak. Bántani akarta, és egy életre megleckéztetni.

A narancssárga ragyogás mögül előbukkant egy arc a sötétből. Kicsi, sötét szemek és széles, pimasz vigyor. Ő volt az. Cigarettafüst érződött Johnny nyomában, ahogy közelebb lépett. Meglepve vette észre Richie-t, de ugyanakkor örült is, hogy kedvenc célpontja itt van a sötét udvarban egyedül.

Johnny megállt néhány lépésre Richie-től mélyen letüdözte a füstöt, és egy pillanatig csak nézte őt.

– Mi a fenét csinálsz itt, Polák? Keresed a bajt, vagy mi? – Nevetése köhögésbe fulladt.

Richie nem válaszolt. Nem bírt megszólalni.

– Hé, hozzád beszélek, Polák! Azt kérdeztem, mi a fenét csinálsz itt?

Ez az erőszakos ugatás pislogásra készítette Richie-t. Mindig így hatott rá.

– Válaszolj, Polák, vagy kirúgom a kurva fogadat!

Johnny közelebb lépett, és Richie ösztönösen felemelte a botot. Johnny hátrálni kezdett, de aztán felnevetett.

– Mi a faszt akarsz azzal?

Richie elnémult, mindkét kezével a nehéz farudat szorongatta.

– Mi a fene? Stickballt⁶ akarsz játszani, Polák?

Johnny a rúdért nyúlt, hogy elvegye Richie-től, de Richie elhúzza Johnny elől.

Johnny feldühödött.

– Add ide! – nyúlt újra a botért.

Richie erre ráütött Johnnyra. Az arcán találta el a fiút. Az ütés nem volt erős, de mégiscsak megütötte őt. Richie-t még Johnnynál is jobban meglepte a dolog. El akart futni, de nem mozdultak a lábai. A szíve mélyén ugyanis nem akart elfutni. Végig akarta csinálni. Meg akarta mutatni Johnnynak, hogy senki nem szórakozhat vele többé.

Johnny dühösen méregette Richie-t, kezével az arcát tapogatva.

– Te kis mocsok – suttopta. – Te kis mocsok – ismételte, s újra a rúdért nyúlt.

Ekkor azonban Richie keményen lesújtott. Johnny felemelte a kezét, hogy hárítsa az ütést, így Richie teljes erejével Johnny alkarját találta el. Johnny átkozódva felkiáltott, feltartotta fájó karját és összegörnyedt a fájdalomtól.

Richie előrelépett, és újra megütötte őt, ekkor már a fején.

– Hé! Hagyd abba!

Richie még egyszer megütötte, még keményebben. Johnny még hangosabban kiáltozott. Már könyörgött, hogy hagyja abba.

Richie újra megütötte, a feje fölé emelte a botot, és úgy sújtott le élete megrontójának a hátára, mintha ő húzná a karneváli harangot. Richie azt akarta, hogy Johnny hallgasson el, különben meghallja a bandája, és a segítségére sietnek. Richie egyre csak ütötte Johnnyt. El akarta végre hallgattatni.

– Fogd be a szád! – szúrta a szavakat összeszorított fogai között.

De Johnny nem hallgatott el. Most már úgy sikoltozott, mint egy lány, és Richie újra meg újra lecsapott rá, teljes erejét beleadva minden ütésbe. Johnny végre elcsendesedett, és Richie olyasmit

---

⁶ Ősi amerikai labdajáték.

érezte, amit még soha életében: *hatalmat*. Minden ütéssel erősebb lett, ahogy látta Johnnyt térdre esni, és egyre gyengébbé és tehetetlenebbé válni előtte. A teljhatalom érzése kábítószerként söpört végig a testén. Jó érzés volt, nagyszerű érzés. Richie újra és újra lesújtott, most már oldalról ütötte Johnnyt, és a fejét püfölte, úgy, ahogy Ted Williams⁷ ütötte a labdát a hazafutások során. Nem bírta abbahagyni. Úgy érezte, muszáj bántania Johnnyt. Meg kellett mutatnia neki. Ő Richard Kuklinski, és senki nem szórakozhat Richard Kuklinskivel. Senki. *Senki*.

Amikor végre abbahagyta, Johnny kiterülve feküdt a földön, és már nagyon nehéz volt egy kiadósat ütni rá abban a testhelyzetben. Richie megállt fölötte, erősen lihegett, várta, hogy Johnny felálljon, hogy újra megüthesse. Kifogyott a levegőből, de nagyon jól érezte magát. Teljesen fel volt villanyozva, és uralta az életét. Megmutatta neki. Az egész banda tudni fogja, hogy nem szórakozhatnak vele többé. Megmutatta.

A lépcsőn felmászva visszament a lakásukba, és visszarakta a farudat a szekrénybe, majd lefeküdt aludni. Egy darabig éberem feküdt, újraélte győzelme izgalmát, majd mély álomba zuhant.

Másnap reggel Richie anyja a hálószoa ajtajából kiabált a fiának. Igyekezett megértetni vele, hogy ki kell másznia az ágyból, különben el fog késni az iskolából. Richie mélyen aludt, és mozdulni sem akart, de kintről férfihangokat hallott, amik az ablakhoz vonzották. Rendőrautók álltak meg az aszfalozott udvaron. Legalább egy tucat férfi gyűlt össze a szemétegető fala körül, pont ahol előző este hagyta Johnnyt. Sokan voltak ott a házból is, a szokásos okvetetlenkedők, akik próbáltak rájönni, mi történt. Johnny bandájából néhányan a rendőrökkel beszélgettek, az egyik gyerek az alsó ajkát lebiggyesztve komor arccal rázta a fejét.

---

⁷ A Boston Red Sox nevű baseballcsapat híres ütőjátékosa volt.

– Richard! El fogsz késni! – kiabált az anyja a konyhából.

– Mi van odakint? – kiáltott vissza a fiú.

– Mi?

– Odakint. A szemétegetőnél.

– Ismered azt a jóképű Johnny fiút az alsó szintről? Valaki megölte múlt éjjel. Most igyekezz, és öltözz fel, vagy elfelejtheted a reggelit!

Richie ujjai megbénultak, ahogy meredten nézett az udvarra. Johnny meghalt? Ő nem akarta megölni, ő csak meg akarta leckéztetni őt. Nem akarta *megölni* Johnnyt.

– Richard! Felöltöztél végre?

A fiú gyomra megfájdult, ahogy hátrálni kezdett az ablaktól, attól félve, hogy a rendőrök felnéznek, és észreveszik őt. Kiment a folyosóra, és kinyitotta a szekrényajtót. Szemrevételezte a szekrény rúdját, körbe-körbe forgatva a felfüggesztésén. Nem vett észre rajta semmilyen vérnyomot. Talán *nem* is ölte meg Johnnyt. Talán valaki más tette, miután ő elment. Talán valaki megtalálta Johnnyt, ahogy eszméletlenül feküdt a földön, és kihasználta az alkalmat, hogy megszabaduljon tőle. Végül is ez elképzelhető. Más kölykökkel is szemétkedett, Richie valahogy mégsem hitt ebben. Legbelül érezte, hogy ő a gyilkos.

A gyomrát összeszorító fájdalomtól összegörnyedt. Az anyja egyre csak kiabált, és parancsba adta, hogy öltözzön fel. Hála istennek, mire végzett, az anyja már elment a munkába. Az asztalra készített egy kis gabonapelyhet és tejet Richie-nek reggelire, de neki már az étel látványától felfordult a gyomra, és bele is hányt a konyhai mosogatóba. A mosogató fölé hajolt, várta az újabb rohamot, és a csukott konyhaablakon át még mindig hallotta az udvarban a rendőrök hangját. Úgy döntött, hogy aznap nem megy iskolába, hanem otthon marad.

Félt kimenni az utcára, félt az ablakhoz lépni, félt, hogy rátalálnak, és elviszik. Lefeküdt az ágyba, és várta a legrosszabbat. A kölykök Johnny bandájából biztosan elmondják a rendőröknek, hogy valószínűleg ő a tettes, és hogy gyűlölte Johnnyt, mert Johnny piszkálta őt.

Talán Mr. Butterfield nem is volt olyan részeg múlt éjjel, talán látta, hogy Richie rudat tart a kezében, és ezt el is mondta a rendőröknek. Feljönnek a lakásukra, betörnek az ajtót, őt pedig elhurcolják. Eltűnődött azon, vajon mit csinálnak azokkal a gyerekekkel, akik más gyerekeket ölnek meg. Le szoktak egyáltalán csukni gyerekeket? Nevelőintézetekről hallott már, de nem igazán tudta, hogy mik azok. Ő *megölte* Johnnyt, ők meg őt ölik meg. Beleszíjazzák az elektromos székbe, ráadják az áramot, ahogy a felnőtt gyilkosokkal szokás.

Richie leugrott az ágyáról, és a szekrényhez rohant. A szekrényben lógó néhány ruhát a földre dobta, és újra levette a rudat a helyéről. A fürdőkádhoz vitte, megnyitotta a forró vizet, és a biztonság kedvéért szivaccsal jól ledörzsölte, majd megszáritgatta törülközővel, és visszatette a helyére.

De ez nem volt elég. Fel-alá járkált a lakásban egész késő délutánig, és azon gondolkodott, vajon mennyit tudhat a rendőrség, milyen bizonyítékuk lehet ellene, és hogy mikor jönnek érte. Remegett, és vacogott a foga, ahogy az ágyban feküdt és a plafont bámulta, miközben azon aggódott, mikor jönnek már érte. A párnája tocsogott az izzadságtól, amikor végre lázas álomba zuhant.

Amikor aznap este hazajött az anyja, miután elhozta Richie négyéves öccsét és hároméves húgát a szomszédától, aki vigyázott rájuk, Richie úgy tett, mintha egész nap iskolában lett volna, és minden rendben lenne. Az anyja nem beszélt Johnnyről. Szokás szerint túl fáradt volt ahhoz, hogy bármiről is beszéljen. Azon a délutánon fontolgatta egy darabig, hogy elmond mindent az anyjának, hátha könnyítene a lelkén, de tudta, hogy nem teheti meg. Senkinek nem beszélhet a történetekről.

Aznap éjjel nem bírt aludni. Folyton Johnny hangját hallotta, és ahogy a szekrény rúdja újra és újra lesújt Johnny fejére.

Másnap reggel Richie ráérősen heverészett az ágyban, mert az volt a szándéka, hogy megint otthon marad. Soha többé nem akart iskolába menni. Soha többé nem akarta elhagyni ezt a házat. Itt akart meghalni. Itt fog éhen halni, mert nem bírt enni és folyton hányt.

Nem volt képes mást csinálni, mint az ágyban feküdni, Johnnyra gondolni, meg arra a pillanatra, amikor a rendőrök betörtek az ajtót.

Ám ez a pillanat sosem jött el.

A hét további részében otthon maradt, fel-alá járkált és aggódott.

De nem történt semmi.

Az apácák szóltak az anyjának, hogy a fia egész héten nem volt iskolában, és kérdezték, miért nem szólt nekik, hogy Richie beteg. Richie anyja úgy feldühödött, hogy megverte a seprűnyéllel, és mondta neki, hogy hétfőn újra iskolába megy, és hogy többet ne merészeljen ilyen húzást megengedni magának. Ráparancsolt, hogy menjen el vasárnap templomba is. Csorgott róla az izzadság, ahogy végigülte a misét, és jobbra-balra pillantva a mellette ülőket figyelte, azt a fiút keresve a bandából, aki majd rámutat, és felkiált, hogy ő, Richard Kuklinski ölte meg Johnnyt.

De ez sem történt meg.

Hétfőn reggel azt mondta az anyjának, hogy most tényleg beteg, de az anyja nem vette be, és kényszerítette, hogy együtt hagyják el a lakást. Iskolába menet próbálta nem elárulni magát, de nem bírta ki, és valahányszor autót hallott maga mögött, hátranézett. Folyton azt várta, hogy feltűnik egy rendőrautó, ami érte jön, és elviszi.

De ez sem következett be.

Az iskolában nem bírt odafigyelni, az apáca, aki az órát tartotta, jó néhányszor leszidta, amiért álmodozik. Ha valaki kiszúrhatja, hogy ő volt a tettes, hát akkor az csakis ez az apáca lehet. Az apácák mérföldekről kiszagolják a bűnösöket. Várta, ahogy rikoltozva meggyanúsítja, ami után egyből belépnek a rendőrök az osztályba, és elhurcolják őt.

De ez sem történt meg.

Semmi nem történt.

Majdnem két hét telt el az óta a bizonyos éjszaka óta, és senki nem zaklatta őt. Sem a rendőrök, sem Johnny bandájából a kölykök, sem Johnny családja, még Mr. Butterfield sem. Az égvilágon senki.

Biztosan csapda, gondolta. Mindenki megjártssza magát, a rendőrök csak a megfelelő pillanatra várnak, hogy lecsaphassanak rá. Az egész egy csapda.

Az is eszébe jutott, hogy Johnny talán mégsem halt meg, hogy majd valamelyik nap, ahogy megy az utcán, Johnny egyszer csak előbukkan a semmiből, mert kiengedték a kórházból, ahol eddig a rendőrök rejtegették. És rámutat Richie-re, majd azt mondja a rendőröknek:

– Ő volt, ő volt az, a vézna Polák, ő próbált megölni!

Richie nem bírt enni, nem bírt aludni, rettegett az utcára lépni.

De később sem történt semmi. Egyáltalán semmi.

Fokozatosan visszanyerte a nyugalmát. Talán senki nem jött rá, talán biztonságban volt. Egy nap azon kapta magát, hogy elmosolyodott, és ekkor rájött, hogy az volt az első olyan nap, hogy egyáltalán nem gondolt Johnnyra. Egyre többet járt el otthonról, és végül a rendőrautók miatt sem aggódott. Időnként még eszébe jutott Johnny, de már nem szorongott miatta. Még mindig bántotta a dolog, ugyanakkor jó érzése is volt a gyilkossággal kapcsolatban. A zaklatója eltűnt, már senki nem háborgatta. Megoldotta a problémáját. Ha bántod az embereket, békén hagynak.

Ahogy teltek-múltak a hónapok, időnként még látott nyomozókat feltűnni a lépcsőházban, hallotta, ahogy Johnnyról beszéltek a szomszédokkal, ellenőrizték, hogy be tudnak-e gyűjteni bármilyen új információt az ügyről. Richie simán elment mellettük a lépcső felé, és a száját harapdálta, hogy el ne vigyorodjon, amíg be nem fordult a sarkon, ahol már senki nem láthatja. Ő tudta, ki ölte meg Johnnyt, de rajta kívül senki sem. Ez volt az ő kis titka. Egyedül az övé. Ez a titok olyasvalami volt, amit saját magát kivéve senki más nem birtokolt az egész világon, és ez értékessé, különlegessé tette őt. Ettől valakivé vált.

2. FEJEZET

◦ ◦ ◦

1986. július

Megszólalt a csengő. Az ötvenegy éves Richard Kuklinski felnézett a tévéről, és elkomorodott. A felesége, Barbara elment vásárolni a két lányukkal, Merrickkel és Christennel, de a fia, Dwayne itthon volt valahol. Kuklinski soha nem nyitott ajtót senkinek, így hát nem foglalkozott a csengővel, hanem visszatért a filmhez, amit nézett. Dwayne majd úgyis kinyitja, gondolta.

A csengő újra megszólalt, és Shaba, a család kutyája felébredt a szunyókálásból. Az újfundlandi teljesen fekete volt, bozontos szőrű és akkora, mint egy kisebb medve. Szinte halálán volt, amikor Kuklinski rátalált egy szemeteskonténerben. A kiskutyát kidobták két másik nőstény kölyökkutyával, de azok már elpusztultak, mire Kuklinski meghallotta a szemétből előtörő szívszaggató nyüszítést. A kutyának lengyel nevet adtak, ami azt jelentette, hogy „kisbéka”. Így nevezték el, mert amikor Richard Kuklinski hazahozta, nagy tappancsai voltak, és még futni sem tudott, de már körbe-körbe ugrott a házban, mint egy béka.

A csengő újra megszólalt, a nagy kutya kinyitotta a szemét, és morogni kezdett.

Kuklinski odakiáltott a fiának:

– Dwayne! Nyisd ki az ajtót! – Lenyúlt, és megvakargatta a morgó állat fejét. – Minden rendben, Shaba, minden rendben.

De a csengő újra megszólalt, és Kuklinski elkomorodott. A kutya felugrott, és ugatva az ajtóhoz rohant. Kuklinski végigsimított kopasz fején, és megvakarta a szakállát.

– Itt vagy, Dwayne? – kérdezte Kuklinski, de a fia nem válaszolt. Biztosan elment valahová.

A kutya a bejárati ajtónál állt, és ugatott.

– Fogd be, Shaba! – mordult rá Kuklinski, és próbálta a filmet nézni.

Ám a kutya csak tovább ugatott.

A csengő újra megszólalt, és a kutya egyre hangosabban és egyre dühösebben ugatott.

– Picsába – morogta Kuklinski, ahogy feltápászkodott a kényelmes kanapéről, és kinyújtózta több mint százkilencven centis és száztíz kilós testét.

– Shaba! – kiáltott a kutyára, ahogy az ajtó felé indult. – Hallgass el!

A kutya nem figyelt rá, ami nem volt szokatlan, de most már Kuklinski is dühös volt. Biztos azok az istenverte Jehova tanúi csengetnek így, de azt is megbánják azok a szemetek, hogy felkeltek ma reggel.

Kuklinski felment a lépcsőn a ház bejárati ajtajához, és Shabát a nyakörvénel tartva résnyire nyitotta az ajtót.

– Mit akarnak? – mordult ki az ajtóreszen.

Shaba a nyakörvnek feszülve ugatott Kuklinski mellett.

Két széles vállú, ballonkabátos, öltönyös férfi állt az ajtóban, az egyik egy jelvényt mutatott.

– Maga Mr. Richard Kuklinski?

Kuklinski kicsit nagyobb résnyire nyitotta az ajtót, és rápillantott a jelvényre.

– Igen. Miben segíthetek?

– Én Volkman felügyelő vagyok New Jersey állam rendőrségétől, ő pedig itt Kane felügyelő. Szeretnénk feltenni néhány kérdést.

Kuklinski kissé hátrahőkölt.

- Na, és miről?
- Néhány gyilkosságról.
- Én nem tudok semmit semmiféle gyilkosságról.

Shaba morgott, és próbálta kiszabadítani a fejét Kuklinski szorításából.

– Ismert ön egy bizonyos ifjabb George Malliband nevű személyt? – kérdezte Volkman felügyelő.

Kuklinski megrántotta a vállát, és megrázta a fejét.

– És egy bizonyos Louis Masgay nevű személyt?

– Nem.

A két rendőr közül a fiatalabbik csak állt és őt figyelte. Kane felügyelő egy szót sem szólt, csak próbált szigorú arcot vágni. Kuklinski ismerte már a módszerüket. Nem ők voltak az első zsaruk, akik megjelentek és kérdezősködtek. Volkman beszélt, ő játszott a barátságos tagot, Kane pedig a keményfejűt. Kuklinski legszívesebben a képükbe nevetett volna. Mi a fenét gondolnak ezek a fickók magukról? Még sokkal inkább, mit gondolnak, kivel állnak szemben?

– Na, és, Paul L. Hoffmant? – kérdezte Volkman. – Őt ismerte?

Kuklinski megrázta a fejét.

– Gary Thomas Smitht?

– Nem.

– És mi van Daniel Everett Deppnerrel?

Kuklinski erősen megrántotta Shaba nyakörvét, hogy megszüntesse az ugatást.

– Róla sem hallottam soha. – Kuklinski a kezét az ajtón tartotta, készen arra, hogy becsukja.

Volkman felügyelő pillantása a partnerére siklott.

– Nos, feltételezem, hogy ha nem ismerte ezeket az embereket, akkor bizonyára semmit nem tud mondani Roy DeMeóról sem, igaz?

Kuklinski a detektívre pillantott, összeszorított szemmel, ahogy egyre szorosabban fogta a kutya nyakörvét. Tudni akarta, honnan a francból vették ezt a nevet.

– Roy DeMeo! – csattant fel Kane felügyelő. – A Gambino család embere volt, amíg meg nem ölték.

Kuklinski rávillantotta barátságos mosolyát.

– Jöjjenek be, fiúk, ne itt beszéljessünk! – mondta, majd kitérte az ajtót, és betessékelte őket. Shaba izgatottan szagolgatta a rendőrök nadrágját, de már nem ugatott.

Kuklinski felvezette őket a nappaliba vezető rövid lépcsőn.

– Üljenek le! – mutatott a kanapéra, miközben ő kényelmesen elhelyezkedett kedvenc székében, a „trónján”, a bézs bőr karosszékben a kandalló mellett.

A bozontos újfundlandi lehuppant a padlóra a lába elé. Kuklinski elővette az orvos által felírt, borostyánosra színezett lencsésű szemüvegét az inge zsebéből, feltette és hátraszegte a fejét. Végignézett a két nyomozón, hagyta, hogy kényelmetlenné váljon a csend, azt akarta, hogy ők lépjenek először, hogy kiderüljön, mennyit is tudnak valójában.

A beszédesebb Volkman felügyelő törte meg végül a csendet.

– Biztos benne, hogy nem ismeri egyik férfit sem, Mr. Kuklinski? Kuklinski megrázta a fejét.

– Nem ismerte George Mallibandet sem? – kérdezte Kane.

– Nem hinném.

Volkman kinyitott egy kis jegyzetfüzetet.

– 1980. március 31-én Mr. Malliband azzal búcsúzott el a bátyjától, hogy önnel találkozik üzleti ügyben. Ekkor látták őt életben utoljára.

Kuklinski megrázta a fejét, és megvonta a vállát.

– Sajnálom, nem jut eszembe semmi erről a névről.

Megvakarta Shaba fejét. Eszébe jutott George Malliband. Hatalmas fickó volt, legalább százharmincöt kiló, alig fért bele a hordóba.

Volkman felügyelő a jegyzeteit böngészte.

– 1981. július 1-jén Louis Masgay elindult, hogy találkozzon magával Little Ferryben, és üres videokazettákat vegyen magától.

Nagy összegű készpénzt vitt magával. Két évvel később találták meg a holttestét Orangetownban, New York államban.

Kuklinski felhúzta a szemöldökét, és elmosolyodott.

– Már mondtam önnek, felügyelő, nem ismerem ezeket az embereket.

Megvakargatta a kutya fekete bundáját. Majdnem százezer dolcsi. Keményre van fagyva, merev, mint az asztallap. Úgy átvertem a zsarukat, csak álltak ott, mint egy csapat idióta.

Volkman lapozott a jegyzetfüzetében.

– Paul Hoffman, Cliffside Park-i gyógyszerész. 1982. április 29-én ment el otthonról, állítólag azért, hogy üzleti ügyben önnel találkozzon. Nála is nagy mennyiségű készpénz volt.

Kuklinski a fogát szívta.

– Nem ismerem.

A szunyókáló újfundlandira pillantott. Csak a gond volt azzal a fickóval. Alig érte meg azt a húsz rongyot a sok küszködés, ami volt vele.

Kane felügyelő, a kemény fickó ráförmedt.

– Azt akarja mondani, hogy nem ismerte Gary Smitht és Danny Deppnert sem?

Kuklinski sötét szemüvegén át mélyen a felügyelő szemébe nézett, aztán Volkmanhez fordult.

– Miért nem kedvel engem az én Kane barátom?

– Csak válaszoljon a kérdésre, kérem! – kötötte Kane az ebet a karóhoz.

– Már mondtam önnek, felügyelő. És ha azt mondtam, hogy nem ismertem őket, akkor nem ismertem őket.

Shaba felemelte a fejét, és morogni kezdett. Kuklinski megvakargatta a kutya füle tövét, hogy lecsendesítse. Smithnek és Deppnernek el kellett tűnnie, nem lehetett többé megbízni bennük.

Kane szúrós tekintettel bámult rá, és úgy ült ott a kanapén, mintha készen állna arra, hogy bármelyik pillanatban felugorjon, és tegyen valamit.

– Mr. Kuklinski, megbízható információink vannak arról, hogy ön nagyon jól ismerte Gary Smitht és Danny Deppnert, és, hogy ők magának dolgoztak. – Kane a szavakat szinte kiköpve próbálta sarokba szorítani Kuklinskit.

– És ki az a „megbízható” személy, aki szerint én ismertem ezeket a fickókat?

– Nem áll módomban kiadni a nevét.

– Miért nem, felügyelő? Azt hittem, Amerikában élünk. Azt hittem, az embernek jogában áll tudni, hogy kik gyanúsítják meg mindenféleképp. Vagy csak túl sok sorozatot nézek? Lehet, hogy ez az én bajom, felügyelő?

Shaba mély torokhangon morgott.

Kuklinski Kane-t figyelte sötét szemüvegén keresztül. Nagyon is jól tudta, ki lehet az a „megbízható” forrás. Az a nyavalyás Percy House és a lotyója, Barbara Deppner, Danny volt felesége. Már rég el kellett volna intéznie őket is, ahogy Garyvel és Dannyvel tette. De ha Percy House beszélt is, biztosan nem mondott túl sokat, legalábbis egyelőre nem, mert ez a két fickó itt az állami rendőrségtől szart sem tudott. Ha tudnának, nem játszadoznának itt vele. Akkor letartóztatási paranccsal jöttek volna. Ezek az ütődöttek szart sem tudtak.

– Na és, mi a helyzet Robert Prongayjel? – folytatta Kane a felsorolást. – Ismerte Bobby Prongayt?

– Nem én.

– Törje a fejét! Lehet, hogy csak elfelejtette. Annak idején egy Mister Softee jégkrémes autóval járta a környéket Észak-Bergenben. A maga által bérelt garázzsal szembeni garázsban tartotta az autót. Sikerült ezzel felidézni pár régi emléket, Mr. Kuklinski?

Kuklinski egy pillanatra a szemébe nézett, aztán lágyan megszólalt:

– Nem nagyon szeretem a jégkrémet, felügyelő.

– Én nem ezt kérdeztem, Mr. Kuklinski. Azt kérdeztem, hogy ismerte-e Robert Prongayt?

– Nem, őt sem ismertem.

Kuklinski a kutya nyakát gyúrogatta. Mister Softee, Dr. Halál. Volkman a papírokkal zörgött, hogy megtörje a feszültséget, végül is ő játszotta a „jó zsarut”, neki kellett elsimitania a dolgokat.

– Na és, Roy DeMeót, Mr. Kuklinski, őt ismerte?

Kuklinski hallgatott egy pillanatig.

– Nem tudom. Nem hiszem.

– Volt valaha a Gemini Lounge nevű helyen, Mr. Kuklinski? A Flatlands Avenue-n van, Brooklyn Canarsie városrészében.

– Nem hiszem.

– Biztos benne, Mr. Kuklinski?

– Nekem eléggé úgy hangzik az a hely, mint egy lebujs, felügyelő. Én családos ember vagyok, nem járok ilyen helyekre.

Kane fészkelődött ültében, úgy tűnt, mondani akar valamit, de Volkman ránézett, és inkább csendben maradt.

– Roy DeMeo a Gambino család tagja volt – mondta Volkman. – Egyebek mellett a pornókereskedelemhez is köze volt. Nem volt magának is érdekeltsége a pornóüzletben korábban, Mr. Kuklinski?

Kuklinski érezte, hogy elvörösödik.

– Pornó? Nem, felügyelő. Már mondtam önnek, családos ember vagyok.

Shaba halkán nyüszített, ahogy Kuklinski az ujjait a kutya nyakába mélyesztette.

Kellemetlen emlékek törtek fel benne. A manhattani Lafayette Street-i iroda, a filmlabor mellett a saroknál, Roy örült emberei, a Gemini Lounge mögötti lakás, ahol Drakula élt. Kolbász és cérnametélt, a Long Island-i cápák. Kuklinski öntudatlanul megérintette a sebhelyet a homloka tetején.

Volkman folytatta.

– DeMeo holttestét a saját autója csomagtartójában találták meg 1983-ban.

– Igen. Na és?

– Valami volt a holttestére rakva. Nincs ötlete, hogy mi lehetett az a dolog?

Kuklinski egy szót sem szólt, csak nézett, és hagyta, hogy hoszszúra nyúljon a pillanat, aztán elmosolyodott.

– Ez valami játék felügyelő?

– Nem! – Kane rákiáltott. – Nem, Mr. Kuklinski ez *nem* játék!

– Akkor mégis, mi folyik itt? Már mondtam magának, nem ismerem egyik embert sem, akikről itt kérdezősködnek.

– Egy megbízható forrás azt állítja, hogy...

– Szeretné, hogy megmondjam, mit csináljon a megbízható forrásával, Kane felügyelő? – Felrémlt előtte Percy House nagy, ronda képe. A szemét patkány.

Kane felügyelő majd felrobbant a dühtől. Úgy tűnt, az is komoly erőfeszítésébe kerül, hogy nyugodtan üljön a kanapén. Kuklinski rávigyorgott.

Volkman lapozott még néhányat.

– Csak a teljes bizonyosság kedvéért, Mr. Kuklinski, menjünk végig újra a neveken. Rendben?

Kuklinski megvonta a vállát.

– Ha ettől boldogabb lesz.

– Ifj. George Malliband. Azt mondta, nem ismerte őt, igaz?

– Nem emlékszem, hogy valaha is találkoztam volna ilyen nevű férfival. Nem.

– És nem ismeri Louis Masgayt sem, igaz?

– Nem.

– Paul Hoffman?

– Nem ismerem.

– Robert Prongay?

Kuklinski megrázta a fejét.

– Gary Smith?

– Őt sem ismerem.

– Danny Deppner?

– Soha nem hallottam róla.

Kane összeszorított szemmel, hitetlenkedve nézett Kuklinskira.

– Ha egyik férfit sem ismeri a felsoroltak közül, Mr. Kuklinski, akkor miért vigyorog így?

Kuklinski vigyorgása széles mosollyá alakult.

– Azt hiszem, egyszerűen boldog ember vagyok, felügyelő.

– Miért érzem azt, hogy többet tud, mint amennyit elmond, Mr. Kuklinski?

Richard Kuklinski válaszképpen csak csendesen mosolygott.

Kuklinski végigjártatta a kezét Shaba vastag bundáján, miközben a két felügyelő egymásra nézett, próbálva rájönni, hogyan is mászhatnának ki ebből a helyzetből úgy, hogy ne tűnjenek totál idiótáknak. Kuklinski biztos volt benne, hogy ez a két figura úgy jött ide, hogy nem volt semmi a kezükben. Itt követték el az első hibát. Kísérleteztek, hátha a horgukra akad valami, de nem volt semmijük, és nem voltak senkik. Richard Kuklinski csak két alulfizetett állami rendőrt látott, akik küszködnek, hogy visszafizessék a jelzalogot és az autórészletet, küzdenek a mindennapi megélhetésért, és csak arra várnak, hogy meglegyen a húsz év szolgálatuk, és megkaphassák a szaros kis nyugdíjukat. Vesztesek voltak. Nem tudtak semmit, és nem volt semmijük.

Richard Kuklinskinak ezzel szemben mindene megvolt.

A nagydarab férfi megigazította a szemüvegét, és elégedett vigyorral az arcán így szólt:

– Nos, tehetek még önökért valamit, uraim?

3. FEJEZET

• • •

1986. augusztus

A New Jersey-beli demaresti kacsauasztató volt Barbara és Richard Kuklinski kedvenc helye. Hetente kétszer-háromszor is kimentek oda reggeli után, csak hogy elüldögéljenek és etessék a vadkacsákat és kanadai ludakat. Richard ilyenkor átment a szemközti élelmiszerboltba, vett egy vekni kenyeret, és késő délelőttig tépkedtek a morzsákat és dobálták a vízbe. Nagyon békés hely volt, Richardot mindig megnyugtatta. De ezen a reggelen, ahogy a szokásos padjukon ültek egymás mellett, Barbara Kuklinski érezte, hogy a férje nem nyugodt (legalábbis nem igazán), és ettől ő is nagyon ideges lett.

Barbara a szeme sarkából látta, hogy a férje újra és újra a parkoló sarkán álló telefonfülkére pillant.

Richard letette a kenyeret a kezéből, és a feleségére nézett.

– Elhozzam a takarót az autóból, hogy arra ülhesz?

– Nem, köszönöm, jó így.

– Biztos? Elhozom, ha akarsz.

– Nem, jól vagyok, Rich.

– Oké – felelte Kuklinski, majd újra a telefonfülkére pillantott.

Rövid szőke haját hátrasímítva, Barbara próbálta figyelmen kívül hagyni azt az érzését, miszerint valami nincs rendben, de valami tényleg volt a levegőben. Nem mintha Richard nem tudott volna

alapvetően kedves lenni, legtöbbször nagyon figyelmes volt vele, és rendkívül udvarias is. Aggódott érte és törődött vele, és néha semmilyen gesztus nem lehetett túl nagy, amivel boldoggá tehetette őt.

Amikor először találkoztak, titkárnóként dolgozott egy szállítmányozó cégnél, Richard pedig rakodómunkás volt. Richard első látásra beleszeretett, és fáradhatatlanul üldözte a szerelmével. Minden áldott nap virágokat küldött neki, míg végül beleegyezett, hogy elmegy vele randizni. Barbarát lenyűgözte ez a figyelem, de félt kapcsolatba bonyolódni vele. Tudta, hogy az ő olasz származású szülei nem fogadnák el Richardot, egyszerűen azért, mert nem olasz. De a férfi tántoríthatatlan volt, a virágok pedig csak jöttek és jöttek, mindennap friss csokor várta az asztalán. Barbara végül feladta, és beleegyezett, hogy elmegy vele dupla randira. Amikor első alkalommal vitte haza Richardot, azt mondta a szüleinek, hogy a férfi olasz, és megegyeztek, hogy Richard olasz néven is mutatkozik be. Richard belement a játékba, mert azt mondta, szereti őt. Ez még hónapokkal azelőtt volt, hogy Barbara bevallotta volna a szüleinek az igazságot, miszerint Richard valódi neve Kuklinski.

Ahogy a kenyérdarabokat dobálta a vízbe, Barbara elmosolyodott, visszagondolva azokra a napokra, amikor Richard még vékony volt és félnék, és mindig olyan édesen és gondoskodóan bánt vele.

Eszébe jutott az is, amikor Merrick, a legidősebb lányuk megszületett, és hogy milyen beteg lett akkor. A kicsinek vesefertőzése lett, és Richard napokon keresztül virrasztott mellette, a kiságyánál ülve, kezét Merrick hátára téve, hogy melegen tartsa, s figyelte, ahogyan lélegzik, feltakarította a hányását és cserélte a pelenkáját.

Barbara kitörölt egy könnycseppet a szeme sarkából. Rengeteg gyönyörű emléke volt a Richarddal közös életéből. Nagyon sok szép időt töltöttek együtt. Felsőhajtott, majd a mosoly lehervadt az arcáról. Akadt sok nem annyira szép emléke is...

Előfordult, hogy a dolgok nem Richard elképzelése szerint alakultak, és olyankor igazi személtáda tudott lenni. Huszonöt év házasság után Barbara ösztönösen tudta, ha Richarddal valami gond volt.

Még a *szaga* is más lett olyankor. Barbara számára két Richard létezett – egy jó Richard és egy rossz Richard –, és az a szörnyű érzése volt, hogy most a rossz Richard ül mellette.

Nem volt igazán egyértelmű, melyik Richard volt is ő ma. Persze sosem volt az – egészen addig, amikorra már túl késő volt. Még a gyerekeket is át tudta verni néha, mert nagyon ravasz módon elrejtette a hangulatait. Lehet, hogy feldühödött valami miatt, de ez nem látszott rajta, csak forralta magában hetekig a dühét, majd egyszer csak teljesen váratlanul kitört belőle a haragja, és órákon keresztül tombolt és üvöltözött. Amikor előtört belőle a rossz Richard, a legjobb, amit tehetett az ember, hogy nem került a szemé elé. Sajnos, Barbaránál ez sosem működött. A gyerekek általában megúszták a teljes műsort, de vele más volt a helyzet. Amikor Richard hozzákezdett, neki le kellett ülnie, végig kellett hallgatnia és mindent lenyelni, különben... Első kézből tudta, mik a következményei annak, ha hátat fordít neki.

Barbara pislantott, megérintette az ornyergét, és felidézte azt a napot, amikor harmadjára tört el az orra. Gyorsan levette a kezét az orráról. Kivett egy szelet kenyeret a zacskóból, és tépdesni kezdte, attól tartva, hogy a férje rájön, min jár az esze.

Az évek során próbálta elfelejteni azokat a dolgokat, vagy legalább megfejteti, hogy miért tette vele, amiket tett a rossz Richard, de nem bírta rávenni magát arra, hogy hazugságban éljen. Nehéz volt elfelejteni a sebhelyeket, amiket a tükörben látott; és nehéz volt elfelejteni azt, amikor az éjszaka közepén a legmélyebb álmából arra ébredt, hogy valaki párnával fojtogatja; nehéz volt elfelejteni azt, hogy kilép a zuhany alól, és ott találja a férjét, amint éppen fegyvert fog rá. Nem. Soha nem felejt el ezeket, és soha nem fog rájönni, hogy miért tette a férfi. De ugyanilyen alapon soha nem fogja felemleni sem ezeket a dolgokat. Nem merné.

Az pont olyan lett volna, mintha megkérdezné Richardtól, hogy mivel keresi a kenyerét. Tudta, hogy valutaváltással foglalkozik, mert a világ minden tájáról hívták őt a nap minden órájában. Tudta,

hogy vannak üzletfelei mindenfelé, mert sokszor ment el hazulról, hogy velük találkozzon. De semmi részletet nem tudott, és nem is akart tudni. Ha Richard hajnali háromkor felkelt, felhúzta a cipőjét és elment, ő úgy tett, mintha aludna. Ha Richard beszélt azokról az emberekről, akikkel kapcsolatban állt, rendben. De ő nem tett fel kérdéseket soha. Annál több esze volt. Ismerte már annyira a férjét, hogy tudta, nem egy angyal, de kétségtelenül gondoskodott a családjáról, így hát nem kérdezősködött. Csak a bajt hozta volna a saját fejére, ha kíváncsiskodik. Azzal magára haragította volna a rossz Richardot.

Tovább dobálta a kenyeret a vízbe, és lopva a férjére sandított. A férfi a válla fölött újra a telefonfülkére pillantott. Biztos akart lenni benne, hogy senki nem használja, mert ha megszólal a csipogója, akkor ő akart telefonálni onnan. Isten tudja, mit tenne, ha valami szegény ördögöt éppen akkor vetne arra a sors, és használni próbálná az ő telefonfülkéjét.

Hirtelen megszólalt Richard csipogója, és Barbara lába előtt a kacsák riadtan iramodtak vissza a vízbe. Richard lecsippentette a csipogót az övéről, és a kijelzőre pillantott. Az a kis kütyü volt a legújabb játékszere. Otthon ki is kapcsolta az üzenetrögzítőt, amióta megvette a csipogót, és sehová nem ment nélküle még a házon belül sem.

Richard felállt a padról, és elindult a telefonfülke felé.

– Ki az? – kérdezte az asszony, bár nem igazán érdekelte, hogy ki az.

Csak azt akarta, hogy a férje maradjon mellette, és etessék tovább a kacsákat, ahogy régen.

A férfi rápillantott.

– Csak John.

A férfi a sötét szemüvegét viselte.

– Á, értem – bólintott az asszony, majd visszafordult a kacsákhoz, a férfi pedig elindult telefonálni.

Korábban Richard sohasem telefonált innen. A kacsászató ez előtt szent volt, és sérthetetlen. Ez volt az a hely, ahol kettesben

lehetek, a hely, ahol a jó Richard feltölthette az elemeit. Úgy tűnt, mintha régen mindennap kijöttek volna ide. Elementek reggelizni, aztán kiültek ide, fogták egymás kezét, etették a kacsákat, meg sem kellett szólalniuk. Mindig csendes és nyugodt volt ez a hely, és itt Richard a legjobb természetét mutatta. Udvarias volt, és figyelmes. Amikor az idő hűvösre fordult, elővett egy takarót, hogy a felesége ráülhessen, egy másikat az ölébe, egy párnát pedig a háta mögé tett. Törődött a feleségével. Nagyon is. Túlságosan is. Ez volt mindennek az oka.

Richard megszállottként szerette a nőt. Minden pillanatban tudni akarta, hol van. Azt akarta, hogy legyen otthon vele, és ne dolgozzon. Az elmúlt néhány évben Barbara a Dial-Americanál, egy telemarketinges cégnél dolgozott. Először nem volt valami nagy szám az a munka, de később felküzdötte magát csoportvezetővé, és azt már nagyon élvezte. Az volt az első munkahelye azóta, hogy egyedülálló lett, és nagyon jól tett az önbecsülésének. De Richard gyűlölte aényt, hogy a felesége ott dolgozik. Mondta neki, hogy lépjen ki, arra kényszerítette, hogy mondjon fel. Az épület körül szaglászott, és az ablakon bekukucsálva a nő után kémkedett. Egyik este, amikor érte ment a munkahelyére, véletlenül meglátta, hogy az egyik munkatársa kíséri ki az épületből. Nem jelentett semmit Barbarának, csak egy ember volt, akivel együtt dolgozott, de amikor beült az autóba, Richard a sötét szemüvegét viselte. Ha nem lép ki azonnal a munkából, mondta kertelés nélkül, valami rossz történik a „barátjával”. Az asszony tudta, hogy a férfi komolyan gondolja, így hát a következő pénteken felmondott. Ez hat hete történt.

Nehéz volt az asszony számára eldönteni, hogy a jó Richard vagy a rossz Richard ilyen örülten féltékeny rá. Egy kicsit valószínűleg mindkettő, gyanította. Ugyanakkor Richard tényleg szerette, az asszony erről meg volt győződve, csak nagyon eltorzult szerelem volt ez a részéről.

Richard mindenben maximalista volt, és azt akarta, hogy a családja a tökéletes amerikai család mintapéldája legyen. Semmi nem

tette őt annyira boldoggá, mint amikor együtt mentek el valahova, s mindenki felöltözött a legszebb ruhájába, és beültek egy szép étterembe vacsorázni vagy ebédelni. Ilyen alkalmakkor szinte tündökölt. De a gyerekek idősebbek lettek – Merrick huszonegy éves, Christen húsz, Dwayne pedig végzős a középiskolában –, így aztán mindegyiküknek megvolt a saját élete. A barátaikkal akartak lenni, nem a szüleikkel – legalábbis nem mindig. Richard ezt nem volt képes megérteni, és nagyon bántotta, amikor valamelyik lánya nem akart vele tévét nézni, mert más teendője akadt. Képtelen volt megérteni, hogy a gyerekek lassan felnőttek, és a saját útjukat akarták járni. Barbara rettegett attól a naptól, amikor valamelyikük elhagyja majd a családi fészket. Nem lesz könnyű a búcsúzás.

De soha nem bántotta őket, legalábbis fizikailag nem. Szóban és lelkiekben, az más történet... Amikor dolgozatot írtak a gyerekek, soha nem dicsérte meg őket az ötösökért, de megszidta mindet, ha négyest hoztak haza. Ilyen volt Richard életfilozófiája, neki a pohár mindig félig üres volt, és bárhogy történt is, Richard soha nem volt elégedett. Mindegy, mit hozott nekik az élet, az sohasem lehetett elég jó. Nem. Richardnak biztosan nem.

Ezért volt annyira fontos neki a pénz. „Csak a zöldhasú számít, kicsim”, mondogatta mindig a feleségének. Egyedül a pénz tette boldoggá – a pénz, és amit azon meg tudott venni. Imádott vásárolni, szeretett mindenféle dolgokat venni neki és a gyerekeknek. A Christian Dior ruhák jók lesznek a feleségének, a pillanat hevében eldöntött utazások, gyémántok és arany ékszerek a lányoknak, a nevetséges játékok – mint például a játék íj, amit soha nem használt – Dwayne-nek. „Egy medvét is meg tudnál ölni azzal az íjjal”, de végül csak ott lógott a falon Dwayne szobájában az ablak fölött, porfogónak. Richard ilyen volt. Egy pillanatig sem gondolkozott azon, hogy otthagyon négy-, öt- vagy hatszáz dollárt egy vacsora után. Ha a családjáról volt szó, a pénz nem számított.

Félévente új autót vettek. Richard megőrült az autókért. Ő vette Dwayne-nek azt a kék Camarót, amit most használtak. Annyira fel

volt spécizve a kocsi, hogy Dwayne-nek haza kellett telefonálnia egy útszéli telefonfülkéből, amikor első alkalommal elvitte egy körre. Nem bírta uralni a kocsit, olyan nagy teljesítményű volt. Az apjának kellett elmenni, és hazahozni Dwayne-t, hazavezetni az autót. Richard most arról beszélt Dwayne-nek, hogy venni akar neki egy Lamborghini Excaliburt, és azt kérdezte tőle, vajon mit szólnának a papok az iskolában, ha egy ilyen autóval jelenne meg?

Barbara csak rázta a fejét. Richardnál nem számított a józan ész, ha arról volt szó, hogy birtokoljon valamit. Ha eldöntötte, hogy neki kell valami, akkor azt meg kellett szerezni, és kész. Űgy lezárva.

Richard a pénztől és azoktól a dolgoktól, amiket pénzen lehetett venni, érezte magát valakinek. Amikor még szegény srác volt Jersey Cityben, úgy érezte, hogy ő egy senki. Most volt pénze, és ettől valaki lett. Barbara tudta, hogy Richard így gondolkozik. Nem érsz semmit, ha nincs egy guriga bankó a zsebedben, ha nem vezetsz Cadillacet, ha nem veheted meg azt, amit csak akarsz, akkor, amikor csak akarod. Richard szemében ettől vált az ember valakivé.

A pénz. Ez volt a gond. Ez hozta elő ebből a férfiból a rossz Richardot. Amikor fogyni kezdett a pénz, előtört belőle a rosszabbik énje, és bár Barbara még álmában sem kérdezett volna rá az anyagi helyzetükre, tudta, hogy most rosszul állnak. Kiszagolta.

Azt, hogy honnan származott a pénz, nem is akarta tudni. Egy része bizonyára Richard valutaváltó tevékenységéből, a Sunset Companyból, ami arról a dumonti utcáról kapta a nevét, ahol laktak. Richard valutával kereskedett, amiatt gyakran kellett Angliába és Svájcba utaznia. Amennyire ő tudta, a teljes tevékenység törvényes volt, mert Richard bevallotta az abból származó jövedelmét, és kérte a neki járó adó visszatérítést. Júniusban elutazott Zürichbe, hogy nyélbe üssön egy nagy összegű nigériai valutaüzletet. Nagyon bízott a sikeres üzletben, mert már arról beszélt, hogy vesz egy házat a szupergazdag Saddle River nevű környéken, azt a házat, ami már teljesen rögeszméjévé vált, egy egymilliós ingatlant, közvetlenül a néhai Nixon elnök rezidenciája mellett. Ám nagyon

rossz hangulatban tért vissza Svájcból. Az utolsó pillanatban kútba esett az üzlet. Átverték, motyogta Richard. A Saddle River-i házról többé nem esett szó.

De nem csupán a valutázásból származott Richardnak jövedelme. Máshonnan is volt pénze, olyan pénz, ami nem került be a könyvelésbe. *Kellett*, hogy legyen, figyelembe véve, milyen körülmények között éltek. De Barbara nem kérdezősködött.

Letépett egy újabb kenyérmorzsát, és a lába elé dobta, arra csábítva a kacsákat, hogy jöjjenek közelebb. Emlékezett, hogy volt olyan időszak, amikor a szomszédoktól kellett ételt kérniük, olyan szegények voltak, és ez nem is volt olyan régen. A kölcsönkért konzervlevesektől a menő francia éttermekben elköltött különleges vacsoráig – ez volt az ő életük. Hullámvasútnak nevezni enyhe kifejezés lenne. Voltak jó időszakok és rosszabbak, és az izgalmak nagyon izgalmasak tudtak lenni, de nem úgy, mint a vidámparkban, itt a félelmetes rész tényleg életveszélyes volt.

Barbara Richardra pillantott a válla fölött, aki éppen telefonált. Barbara felsóhajtott. Richard John Sposatóval beszélt. Egy évvel ezelőtt Richard nagy reményeket táplált John Sposatóval kapcsolatban. Azt magyarázta, hogy nagyon sokat fognak ők ketten keresni. Hogy milyen üzleten, arról nem beszélt, de abból, amit Barbara látott, a nagy pénzt még nem sikerült lekaszálni.

Johnnak volt valami köze a kútba esett zürichi valutaügylethez, és Barbarának az volt az érzése, hogy Richard most próbálta behajtani a veszteségeit Sposatón. Eszébe jutott, amikor múlt nyáron felhívta őket a telefontársaság a hónap közepén, és kérte, hogy fizessék ki a havi telefondíjuk egy részét.

– Miért? – kérdezte Barbara.

– Mert a havi számlájuk már meghaladja a hétezer dollárt – mondta a telefontársaság ügyintézője.

Barbara majdnem elájult. A hívások főleg távolsági hívások voltak Európába, amiket Sposato bonyolított le a saját házából, Dél-Jersey-ből, és az ő számlájukra terheltek a hívások költségét.

Barbara mindezt elmondta Richardnak, készen állva arra, hogy Richard fel fog robbanni a dühtől, de nem így történt.

– Ezek csak üzleti kiadások – mondta. Bízott Sposatóban. – John Sposato tudja, mit csinál – felelte.

Barbara ezt nem hitte el, és az volt az érzése, hogy valójában Richard sem. Richard nagyon ritkán bízott bárkiben is ennyire.

Amikor végül találkozott Sposatóval, a gyanúja beigazolódott. Már maga az a tény sokat elárult, hogy Richard megengedte, hogy találkozzon a férfival, mert nagyon kínosan ügyelt arra, hogy az üzleti életét és a magánéletét szétválassza. Habár Richard akkor ezt nem mondta ki, Barbara tudta, hogy a férfi szeretné tudni, mi a véleménye az új partneréről – és ha Richard Barbara véleményére volt kíváncsi, az azt jelentette, hogy kételkedik a fickóban.

Barbarának eszébe jutott, amikor először látta meg Sposatót Pennsylvániában a 80-as út mellett egy kamionparkolóban. Finoman szólva is egy nagy kövér disznó benyomását keltette. A haja hosszú és töredezett volt, és úgy nézett ki, mintha már egy hónapja nem mosta volna meg. Az ingén tisztán lehetett látni, hogy mit evett az elmúlt két napban. A feleségével és a három gyerekével érkezett, és a kisbaba csak sírt és nyüglődött egész idő alatt. Az aszszony adott a szegény kis jószágnak egy doboz gabonapelyhet, hogy lecsendesítse. Nem fáradtak azzal, hogy rendes kaját adjanak a gyerekeiknek, és az ismétlődő jeleket sem vették, melyek szerint a kisbaba pelenkáját ki kellett volna cserélni.

Richard azon gondolkodott, hogy Sposatóval megvásárolják a kamionos pihenőt, és azért voltak itt, hogy megnézzék maguknak a helyet. Barbara először törvényes befektetésnek gondolta, de aztán találkozott élőben Richard üzlettársával. Richard akkor még annyira bele volt zúgva Sposatóba, hogy Barbara nem merté visszarántani őt a földre azzal, hogy elárulja, mi volt az első benyomása vele kapcsolatban.

Másnap aztán, ahogy visszatértek Pennsylvániából, Richard találkozót beszélt meg egy ingatlanügynökkel, hogy nézzenek Saddle

River-i házakat. Ő volt az az ügynök, aki megmutatta neki azt a házat, amire olyan nagyon vágyott. Barbara a hátsó ülésről figyelte Richard arcát az ügynök kocsjában, ahogy bejárták a környéket. Richard szeme összeszűkül, amikor kiszúrta a nagy oszlopokra szerelt videokamerákat az egyik hatalmas ingatlan bejáróján. Volt egy másik kamera is, amely a postaládából lógott ki. Tudta, hogy a férfinak ez nem tetszik. Richard ragaszkodott a magánéletéhez.

De amikor az ingatlanügynök elmondta neki, hogy ezen a környéken élt Richard Nixon, az arckifejezése megváltozott. Barbara pontosan tudta, mire gondol a férje. Ugyanazon a környéken lakni, ahol az Egyesült Államok egykori elnöke élt, előkelő társadalmi rangot jelentett. Richardnak ez tetszett. Nincstelen fiúból, a New Jersey-i bérlakásokból Trükkös Dick⁸ kertszomszédjává válni: ez sokat jelentene Richardnak. Aznap este vacsora során azon viccelődött, hogy milyen lenne, ha Shabát sétáltatná azon a környéken, és összetalálna Nixonnal, aki szintén a saját kutyáját sétáltatja.

Barbara lecsukta a szemét, és felsóhajtott.

– *Nem! Egy szót se többet erről!* – kiabált Richard a kagylóba.

A kacsák felrebbentek ijedtükben. Barbara a vállá fölött Richardra pillantott, és látta, hogy a férfi mogorván mered a telefonra. Ahogy a hangja végigdörgött a tapon, a kacsák átevickéltek a túloldalra.

Richard hevesen mutogatott a levegőbe, megrótt a telefont, mintha csak Sposato állna ott vele szemben. Nem hallotta, hogy mit mondott, de a hangsúlya és a dühös arckifejezése egyértelművé tette. Richard egyébként is kevés türelme fogyóban volt. Barbara arra gondolt, vajon Sposato tudja-e, milyen vékony jégen táncol? Abból, amit Richard mondott, úgy tűnt, Sposato elvileg okos fickó. Az ő érdekében remélte, hogy elég okos ahhoz, hogy nem húzza ki a gyufát még jobban Richardnál.

---

⁸ Richard Nixon gúnyneve, amelyet az 1950-es egyesült államokbeli szenátusi választásokon kapott.

Richard lecsapta a kagylót, majd újra felvette, és másik számot tárcsázott. Barbara a nyakát kinyújtva hallgatózott, hogy megtudja, kit hív.

– Helló, Lenny, te vagy az? Itt Rich.

Hirtelen elpárolgott a dühe. Mosolygott a telefonba.

Barbara visszafordult a tó felé, nem akart többet hallani.

A tó túlszéljén a kacsák szárnyukat szorosán összecsuksva, rémülten bújtak össze. Barbara szétmorzsolta a maradék kenyeret, és szétszórta a parton, majd összehajtogatta a műanyag zacskót, és felkelt a padról. Nem volt értelme tovább ott időzni, a madarak már túlságosan is ijedtek voltak ahhoz, hogy visszatérjenek, és amúgy is kezdett túl meleg lenni, a levegő egyre fülledtebbé vált. Átvágott a fűvön, hogy az autóban várja meg a férjét. Újabb nyomorult napnak nézett elébe.